

АЛЕКСА РАЙЛИ ДЕВИЦАТА БУЛКА

Част 0 от „Каубои и девици“

Превод от английски: Raina, 2017

chitanka.info

ГЛАВА 1

КЛЕЪР

— Г-ца Клеър Стивънс? — обърнах се, поглеждайки към мъжа, който изрече името ми. Слънцето ме заслепяваше, докато той направи още една крачка към мен, а каубойските му ботуши тропаха по плочките на входа на железопътната гара. Сега, щом се приближи, можех да го видя много по-добре и бях изумена от външния му вид.

Той изглеждаше така, сякаш можеше да е на възрастта на баща ми. Не че познавах баща си, но ако трябваше да предположа колко е възрастен, вероятно би бил някъде колкото този мъж. Част от страха, който изпитвах, понамаля. Този мъж изглеждаше приятен. Бръчките от смях около устата му бяха очевидни, въпреки бръчките от възрастта. Сивите му очи бяха косо разположени, кожата му бе силно загоряла от слънцето и кафеникава на цвят, вероятно от годините работа на открито.

— Да, това съм аз — изправих се от пейката, на която стоях от час. Бях започнала да се чудя дали бъдещият ми съпруг щеше да се появи, или се бе отказал. Тревогата ми ставаше все по-силна с всяка изминала минута, докато чаках. Дори нямах достатъчно пари да хвана влака обратно до Лобо, Тексас. Щях да бъда прикована в град по средата на нищото, без пари и подслон.

— Съжалявам за това, г-жо. Една от оградите тази сутрин се счупи и добитъкът се разпиля навсякъде. Трябваше да съберем всички копеленца. — Той трепна леко заради думите си. — Извинете езика ми, г-жо.

Усмяхнах се, за да му покажа, че не ми пречи.

— Не се тревожете заради мен. Израснала съм във ферма с десетима работници. Чувала съм всичко.

— Нима?

Кимнах.

— Да, преди майка ми да се разболее и да се наложи да се преместим в града. — Още можех да доловя болката в гласа си. Раната

все още бе прясна. Не можех да го скрия, дори да се опитам. Майка ми ме остави напълно сама преди малко повече от месец и вече си нямах никого. Ранчото, в което отраснах, го нямаше. То не беше наше, но аз се чувствах там като у дома, след като работихме в него почти през целия ми живот. Работниците в ранчото бяха единственото семейство, което познавах, но Блекуел го продадоха миналата година и нямаше как да се върна, за да работя отново там.

Озовах се в лодка на средата на езерото, без да имам гребло.

— Съжалявам за загубата ви.

Аз просто свих рамене, тъй като наистина не исках да говоря за това.

— Това ли е всичко, което имате? — попита той, кимайки към чантата, която бях оставила на пейката.

Това ли е всичко, което имате? Въпросът сякаш ме изгори.

— Да, това е всичко, което имам.

Той ме погледна за миг замислено, а погледът му омекна.

— Той няма как да знае, че ще се появите точно вие — засмя се мъжът, а линиите около устата му станаха по-видими. Знаех, че говори за бъдещия ми съпруг, Кеш Маккалистър.

— Напълно сигурна съм, че той знае, че идвам — казах и опитам да взема чантата си, но той ме изпревари.

— Казвам се Ърл — каза той, вдигна чантата ми и ми намигна.

— И не, сигурен съм, че той не знае, че *вие* идвате.

С тези думи той се обърна, понесъл багажа ми, и тръгна към изхода на гарата. Последвах го към черен пикап. Той метна чантата ми отзад и отвори вратата на пасажерското място.

Наложи му се да ме повдигне леко, за да успея да се кача вътре. Това чудо имаше нужда от стълба или нещо подобно.

Затваряйки вратата след себе си, аз си сложих колана, а той се настани на шофьорското място. Ърл закопча собствения си колан, преди да завърти ключа и двигателят на колата да се събуди за живот.

— Пътят до ранчото е около час. Щом излезем от града по пътя ни ще има само ферми. Имаш ли нужда от нещо, преди да тръгнем?

— Къде е той? — Не бях сигурна защо попитах точно това, но бях леко наранена от факта, че мъжът, за който щях да се омъжа, не дойде да ме вземе лично. Дори мислех, че ще стегнем възела, така да се каже, преди да се насочим към ранчото му. Така пишеше в имейла.

— Задържаха го — беше единственият му отговор, преди да потегли от паркинга на гарата, насочвайки се към пътя, водещ до края на града.

Прехапах устни и погледнах към Ърл, който ми намигна отново. Зачудих се дали да не опитам да изкопча от него информация за бъдещия ми съпруг, или да го оставя на мира. Той вероятно щеше да му каже всичко, което съм казала. Освен това, Кеш ми бе казал какво ще представлява бракът ни и защо има нужда от съпруга.

Брак за удобство. Някой, който да топли леглото му и да готви храната му. Не го бе казал точно с тези думи, но аз умеех да чета между редовете. Макар че не знам защо мъж, красив колкото Кеш, има нужда да поръчва булка по пощата. *Красив*, бе меко казано. Той ми изпрати своя снимка и каза, че имал само тази. Тя изглеждаше така, сякаш са го снимали без да знае. Беше на гърба на кон, а изражението на лицето му бе твърдо.

Заради шапката му „Стетсън“ не можех да кажа каква е косата му или цвета на очите му, но тя не можеше да скрие, че е привлекателен и масивен. *Заплашителен* беше най-добрият начин, по който можех да го опиша, виждайки снимката му. Не можех да си представя, че мъж като него има нужда от булка по пощата, и все пак, ето ме мен. Съюзът ни нямаше да се уповава на любов. Нямаше да има цветя и сърчица. Всеки от нас имаше своите задължения.

Думите му бяха студени и с тях изхвърлих идеята на Чаровния принц през прозореца. Когато за пръв път научих за програмата за булки по пощата за каубои, позволих на тези малко романтични идеи да изпълнят ума ми, но беше ясно от имейлите и от факта, че не успя да дойде лично да ме вземе днес, че не бе лъгал. Бракът ни щеше да бъде само за удобство.

Той дори не поиска моя снимка. Всичко, което искаше да знае, бе дали мога да готвя, да чистя и да работя на компютър. Буквално това бяха всичките му изисквания. Агенцията бе направила всички проверки и не бях сигурна дали са казали нещо повече на Кеш за мен.

Затворих очи и скоро мъркането на двигателя ме унесе. Не знаех колко дълго бях спала, но леко докосване на ръката ми ме стресна, събуждайки ме.

— Пристигнахме — каза Ърл.

Погледнах през прозореца към къщата, която бе в типичния за ранчо стил, направена изцяло от дърво. Около цялата конструкция се извиваше широка веранда, към която водеха бели стъпала. Двойната входна врата бе тъмносиня, придавайки на дома някакво топло усещане.

Отворих вратата на колата, искайки да видя всичко отблизо, но Ърл ме хвана за китката.

— Изчакай. — Той слезе от пикапа и заобиколи, за да ми помогне да слеза.

Докъдето стигаше погледа ми се виждаше обширна земя с разхвърляни наоколо огромни плевни.

— Тук е много красиво.

Ърл само кимна в съгласие, преди да се върне до пикапа, за да вземе чантата ми. Няколко мъже излязоха от бялата плевня, в близост до къщата. Всички вдигнаха шапки в поздрав. Аз им кимнах.

Едно от нещата, които обичах най-много в това да живея във ферма, бе, че наоколо винаги имаше хора. С мама готвехме с часове за мъжете и си заслужаваше, само за да видиш как лицата им светват, когато идват да се нахранят след дългия работен ден. Караше ме да чувствам, че някой има нужда от мен, че съм част от нещо. И исках да се почувствам отново така.

— Нека ти покажа къщата. — Последвах Ърл към верандата. Той отвори вратата на къщата и ме поведе надясно, към всекидневната. Всичко бе сведено до минимум, сякаш тук никога не бе стъпвал женски крак. Стените бяха голи, а единствените мебели бяха три големи дивана, обърнати с лице към огромен телевизор. Дневната бе обширна и отворена, свързваща се със столовата и кухнята. Дървената кухненска маса бе толкова грамадна, че вероятно можеше да събере петнадесет човека, но кухнята бе звездата на шоуто. Озовах се там без дори да осъзная как. Плотовете бяха изцяло от гранит. Островът имаше собствена мивка. На една от стените имаше вградени четири фурни. Хромираната стомана блестеше толкова прекрасно. Мисля, че бих се омъжила за Кеш само заради тази кухня.

— Чисто нова е — каза Ърл, прониквайки през кухненската ми омая.

Обърнах се да видя, че все още стои във всекидневната и ме наблюдава.

— Колко работника има?

— Общо осемнадесет човека сме, ако броим и вас, г-жо.

Определено можех да се справя да храня осемнадесет души с кухня като тази. Погледнах към часовника. Вече беше следобед.

— В колко часа вечеряте? — попитах и започнах да отварям чекмеджетата, гледайки кое къде стои.

— В шест — чух го да казва иззад мен, точно когато намерих престилка и я сложих, внимавайки някой кичур коса да не се освободи от конската ми опашка.

— Е, най-добре да се залавям с вечерята тогава. Предполагам, че моят прекрасен бъдещ съпруг не планира да се ожени за мен днес, след като не си направи труда да дойде да ме вземе сам — заявих, обръщайки се и слагайки ръце на кръста си.

Ърл само се усмихна. Отново.

— Не, не мисля, че днес смята да се жени.

Кимнах рязко и се заех отново със задачата си. Още не се бяхме венчали, а вече бях ядосана на този мъж. Но мисля, че бракът ни щеше да бъде точно такъв. Аз щях да се грижа за него като му готвя, и когато дойде вечер в леглото. Легло, в което предполагах, че ще трябва да го чакам. Не го бяхме обсъждали подробно, но женените двойки правеха точно това.

Бях се погрижила и за това, преди да дойда тук и се бях уверила, че ще имам противозачатъчни хапчета. Може и сама да се натресох в тази ситуация, но нямаше да го причиня и на едно дете. Бях тук само да служа, а Кеш никога не бе казал нищо за деца.

Отидох в килера, за да видя какво има, и с какво бих могла да нахраня почти двадесет човека. След като огледах рафтовете и съдържанието на шкафовете в кухнята, се спрях на бургери, печени картопки и салата от паста. Щеше да се наложи да отида на пазар, тъй като храната тук бе достатъчна само за тази вечер и за закуска за утре сутрин. За десерт щях да направя пайове и се налагаше да започна с тях, защото трябваше скоро да се озоват във фурната.

Излизайки от килера, изпищях. Стреснах се от млад мъж, който изглеждаше горе-долу на моята възраст или може би в началото на двадесетте. Аз бях на няколко дни разстояние от това да стана на двадесет.

Той вдигна ръце, чувайки писъка ми.

— Извинете, г-жо. Просто дойдох да взема чантата за първа помощ. — Той вдигна аптекката, която държеше в ръка. — Барбет си поряза прасеца.

— Извинявай, просто ме стресна. Не очаквах да има някой тук.

Той се усмихна криво.

— Значи, шефът го направи. Взе си жена.

— Това съм аз — признах, макар все още да не бяхме женени. Отидох до мивката и измъкнах една кърпа, която бях видяла по-рано, мокрейки я с топла вода.

— Може да имаш нужда от това — казах и му подадох кърпата.

— Доста сте дребничка — каза той, а очите му пробягаха по мен, все едно бях скрила някъде няколко размера. Да, дребна бях. Едва метър петдесет и два, преди имах повечко месо на кокалите си, но когато парите свършиха, свърши и храната.

— Мисля, че въпреки че съм дребна, мога да се справя със задълженията си — отвърнах, без да съм сигурна накъде върви този разговор.

— О, сигурен съм, че можете. Просто имах предвид... — Той започна да се оглежда напред-назад, все едно искаше да си тръгне и не желаше да довърши изречението си.

— Е? — подканих го аз, тъй като исках да зная.

— Наистина, трябва да тръгвам. — Той изхвърча от кухнята с аптекката в едната ръка и кърпата в другата, преди да успее да кажа друго. Стоях и гледах след него, чудейки се какво имаше предвид.

ГЛАВА 2

КЕШ

Сядайки, свалих шапката си и измъкнах кърпичката от задния си джоб. Избърсах потта от челото и тила си, усещайки горещината на деня в гърба си. Обожавах да бъда навън и да работя с ръцете си. Няма по-голямо удоволствие от това да работя на собствената си земя и да управлявам собствената си ферма. Този вид живот не бе за всеки, но аз бях закърмен с него. Не можех да понеса да отида в града и да бъда заобиколен от толкова много хора и шумотевица. Достатъчно ми бе да понасям шума на добитъка и мъжете, които работеха за мен. Но те бяха семейство, затова покрай тях не ми беше проблем.

Израснах на тази земя и макар да бях пътувал по света, това си оставаше най-красивото място, което бях виждал. Но колкото и да мразех града, и колкото и да бе страхотно да бъда тук навън, беше ми доста самотно. Тези мъже, които работеха с мен всеки ден, бяха гръбнака на това ранчо, но не беше същото, като да имам свое семейство.

Това бе и причината поначало да реша да си поръчам булка по пощата. Мислех, че ще е хубаво да има някой, който да създаде от това дом. Да вземе ранчото и да го превърне в нещо, което сам не можех да направя. Разбира се, можех да управлявам ранчото със завързани очи и ръце зад гърба. Но това не му даваше душата на истински дом. Това е нещо, което само една жена може да направи, и реших, че ако се ожения за някоя жена, която иска същите неща, всичко ще се получи с лекота. Ще внесе малко цвят и светлина. Не размити очертания на черно и бяло. По дяволите, дори наредих кухнята да бъде напълно подновена, за да е перфектна за новата ми булка.

Но миналата нощ, докато се въртях в леглото без да мога да заспя и чудейки се какво да правя с една съпруга, реших да сложа край на всичко. Станах точно преди изгрев и бях готов да говоря с Ърл за това, но една от оградите се бе счупила и се насочихме направо към полето. Стана късно преди въобще да имам време да поспра и да се замисля,

затова му наредих да ѝ каже да се качва обратно на влака и да се връща у дома. Да ѝ каже, че съм променил решението си. Не исках да призная пред Ърл или дори пред себе си, че всичко бе породено просто от страх. Страх от това, какво значи да имам съпруга. Ами ако тя не ме хареса? Ами ако ме обвини, че работя прекалено много и не ѝ обръщам достатъчно внимание? Не исках да разочаровам никой, а имах чувството, че напоследък правех това много често. Нямах никаква идея какво да правя с една съпруга.

Сложих обратно шапката си „Стетсън“ и се покатерих на оградата, точно когато видях Ърл да язди към мен. Когато се приближи, слязох и отидох до него.

— Погрижи ли се за всичко? — попитах, искайки да разбера дали е отпратил булката.

— Да. Погрижих се — каза той и мина покрай мен, отивайки към няколко от мъжете, които още работеха по оправянето на оградата.

Почувствах леко пробождане на разочарование в гърдите си от мисълта, че си е тръгнала. Не бяхме говорили много преди това, само няколко кратки имейла, но Клеър ми изглеждаше добра жена и бях изненадан от тъгата, която изпитах за това, че така и не я срещнах. Бракът ни щеше да бъде само за удобство и тя щеше да бъде поредната наета работничка в ранчото ми, но нещо вътре в мен съжаляваше за импулса да я отпратя.

Отърсвайки се от мислите си опитах да не мисля за нея. Бях взел правилното решение и бях сигурен, че много скоро ще го преживея. Имах прекалено много работа за вършене, за да седя и да мисля дали съм постъпил правилно.

Беше най-горещото време следобед и обикновено тогава гледахме да вършим нещо в плевните и да стоим далеч от слънцето, когато е възможно. Това ранчо се предаваше от поколенията в семейството ми и след смъртта на родителите ми стана мое. Помагах в управлението му още откакто бях достатъчно голям, че да ходя, затова знаех всичко за това място. Родителите ми са били много млади, когато са го поели от дядо ми. Мисля, че са планирали да имат куп деца, които да им помагат, но след като ме е родила, майка ми не е можела да има други деца. Аз също мечтаех да имам голямо семейство, но никога не намерих време да си намеря съпруга. Дълбоко в себе си винаги съм искал това, което родителите ми изпитваха един към друг, и смятах, че

то е нещо много рядко. Хората не откриват подобна любов всеки ден и аз мечтаех, че ако един ден я намеря, ще имам куп деца, които да обичам, с които да играя и да ги уча на всичко за земята.

Отидохме в една от плевните и проверих кокошките, докато мъжете ги хранеха и събираха яйцата. Имахме и друга плевня с крави и прасета, и още няколко с коне и добитък. Нямахме много неща, които да не отглеждахме сами тук, и това ми допадна доста. Пари правех от едрия добитък. Отглеждах го и след това го продавах за месо. Парите бяха добри и макар да изискваха много работа, си струваше.

Част от фермата използвахме за отглеждане на зеленчуци, но само колкото за нас. Не печелехме пари от тях. Харесваше ми да знам, че сами осигуряваме голяма част от храната си и не се налага да търчим до града всеки път, щом ни потрябва нещо.

Във фермата на пълен работен ден работеха петнадесет мъже и всички те живееха тук. Голямата къща бе мястото, където се хранехме и организирахме срещите, но аз бях единственият, който живееше там. Имаше две големи сгради, в които живееха мъжете. Беше се получило доста добре. Всеки имаше собствено пространство, където може да се усамоти, когато не е на работа. Един от мъжете дори имаше двойка кози, които отглеждаше като домашни любимци, а друг имаше двойка овце. Овцата скоро щеше да има агънца и щеше да е приятно да имаме нови бебета във фермата.

Спрях на път към коня си и се замислих за миг за бебетата. Замислих се какво ще стане, ако никога нямам собствени деца, и кой ще се грижи за фермата, ако се случи нещо с мен. Замислих се какво би било никога да нямам собствено семейство. Прогоних тези мрачни мисли и яхнах коня си, насочвайки се към западната част на земите ми. Исках да обиколя и да се уверя, че оградата е наред след фиаското тази сутрин. Проблемът с толкова много земя бе, че през повечето време си напълно сам, а аз не бях сигурен, че точно сега исках това. През целия ден днес обмислях отново и отново решението си да отпратя Клеър и това, което значеше. Проклятие, точно сега трябваше да наричам собствения си задник, но бе късно и се зачудих дали да не отида да стотвя нещо, или да измисля с какво да нахраня всички мъже. Обикновено се редувахме кой да готви и тази вечер бе ред на Ърл. Той беше най-добрият работник, който имах, но проклет да съм, хич не го биваше с готвенето.

Яздейки към плевнята видях няколко от мъжете да почистват конете, приготвяйки ги за през нощта, и реших да им помогна с това. Застлахме с нова плява и ги нахранихме, преди да затворим плевнята. Обикновеният работен ден във фермата бе изтощителен, но със счупената ограда и проверката ѝ от край до край, се чувстваш поизтощен и по-гладен от всякога. Всичко, за което можех да се моля, бе Ърл да е приготвил нещо, което става що-годе за ядене тази вечер.

— Проклятие, ухае адски добре. — Травис, един от работниците, каза зад мен, докато вървахме към голямата къща.

Вдигнах нос и поех въздух. Стомахът ми изкъркори.

— Ммм, определено. Може би Ърл най-после е успял да приготви нещо, което става за ядене.

Момчетата се засмяха, когато отидохме до голямата мивка до къщата, за да се измием за вечеря. Беше от онези големи стари мивки с много чучури, за която пускахме помпата и черпехме вода директно от недрата на земята. Като се наредихме около нея измъкнах кърпата и я намокрих, за да измия лицето и тила си. След това избърсах праха от ботушите си и влязох в къщата. Това бе рутина, която правех още откакто бях дете, и останалите следваха примера ми. Майка ми винаги ни караше да се измием и да почистим ботушите си, преди да може да седнем да ядем и бе навик, който просто не можех да загърбя. Макар да знаех, че не бе нищо специално и че бяхме само ние, мъжете, които сме заедно по цял ден, все още изисквах от тях да се държат като цивилизовани хора, когато отиват да седнат на масата.

Когато влязох през вратата, се насочих към столовата, но се заковах на място. Масата бе сложена и повечето от мъжете вече се бяха настанили. Малкото останали влачеха крака след мен. Предполагах, че Ърл се е престарал тази вечер. Обикновено всички се нареждаме в редица и сами отнасяме чиниите си до масата. Не беше обикновеният начин, по който се хранехме, и тази малка промяна ме накара да се усмихна. Стомахът ми изръмжа и погледнах към масата, виждайки подноси с бургери, с всякакви добавки, и домашни пържени картофки изсипани в големи купи между тях. Храната бе семпла, но в изобилие и миришеше невероятно. Всички мъже седнаха и аз се насочих към кухнята, за да благодаря на Ърл за страхотната вечеря тази вечер.

Когато влязох през вратата го видях да стои в средата на кухнята и му се усмихнах.

— Страхотна работа си свършил. Ухае невероятно и момчетата са готови да нападат. — Огледах се и видях на плота пет пая, които се охлаждаха. Бях шокиран, защото не можех да си спомня кога за последно ядох домашно приготвен пай, и знаех, че Ърл не ги е приготвил. — От къде се взе това? — попитах, преминавайки през кухнята.

— Аз ги направих.

Чух нежен женствен глас и погледнах към красивата жена със златни къдрици, която стоеше в килера. Тя бе толкова дребничка, вероятно едва метър и половина, с поруменяло лице и сини очи. Беше наистина прекрасна, и когато очите ми се плъзнаха надолу по тялото ѝ, забелязах, че носи една от старите престилки на майка ми. Тя изглеждаше толкова перфектна, че на мига ми се прииска да я грабна и да я притисна в обятията си. Но преди да успея да кажа каквото и да е, Ърл проговори:

— Това е г-ца Клеър Стивънс. Нали помниш, твоята булка по пощата.

С тези думи Ърл мина покрай мен, влизайки в килера. Той спря и погледна Клеър.

— Вечерята изглежда прекрасно, г-це Клеър. Излез от килера и ела, за да може момчетата да ти благодарят.

Видях как бузите ѝ пламнаха още по-силно и тя прехапа долната си устна, но все пак направи крачка напред.

Какви ги вършеше тя? Не можеше да излезе навън и да позволи на всички мъже да я видят. Да не е луда? Тя бе най-красивата жена, която съм виждал в живота си. Нямаше начин да позволя онази банда кучета да плъзнат поглед по това сладко, невинно, малко същество.

С три дълги стъпки се озовах пред нея. Посягайки към нея, хванах ръката ѝ и я спрях.

— Не — беше единственото, което успях да кажа. Умът и мозъкът ми изглежда не можеха да работят заедно, и само това измислих, за да ѝ попреча да ме напусне.

ГЛАВА 3

КЛЕЪР

Погледнах нагоре към най-сивите очи, които бях виждала някога. Дори не съм подозирала, че едни очи могат да бъдат толкова тъмносиви на цвят. Загорялата му ръка стисна малко по-силно моята. Твърдо, но не и болезнено. Погледът ми се насочи от очите към ръката му.

От снимката, която ми изпрати, бях решила, че е едър. Но това бе нищо в сравнение със срещата на живо. Мъжът се извисяваше над мен с почти половин метър. Усетих как палецът му докосва ръкава на блузата ми, почти сякаш рисуваше малки кръгчета по ръката ми. Грапавата му повърхност бе много приятна върху кожата ми, прекалено приятна за мъж, който исках да зашлевя, задето се държи като тъпанар. Секси тъпанар.

Облизах устни. Бяха пресъхнали неочаквано. Погледът му се насочи натам и се присви забелязвайки движението ми. Челюстта му се стегна, карайки леката брада по лицето му да стане по-забележима, и се зачудих дали се е бръснал сутринта, или преди няколко дни. Ако трябва да предполагам, избръснал се бе сутринта, но брадата му явно расте бързо.

— Не? Да не мислиш да я държиш заключена в килера? — Ърл се засмя на собствената си шега. — Знам, че днес имаше адски много работа, шефе, но това... — Думите му секнаха, когато Кеш ме дръпна по-близо до себе си, притискайки тялото ми към неговото, сякаш нямаше никакво намерение да ме пуска да изляза от килера. Той ухаеше на слънце и това ме свари също толкова неподготвена, колкото и начина, по който ме дръпна към себе си.

Използвах свободната си ръка да пъхна зад ухо една от къдриците, която се бе освободила от конската ми опашка. Това бе нещо, което правех винаги щом се изнервах. Въздухът в килера сякаш натежа от неудобното мълчание.

— Наистина трябва да извадя последния пай от фурната. — Дръпнах леко ръката си и мъжа ме пусна колебливо. Използвах възможността да изхвърча от килера, плъзвайки се покрай Кеш и Ърл, сякаш задника ми гореше. Нямам никаква идея какво се случи току-що, но не така вярвах, че ще срещна бъдещият си съпруг.

Насочих се към фурната, когато изведнъж бях хваната през корема и вдигната върху плота. Движението ме накара да изпискам изненадано. Знаех, че един по-силен вятър може да ме отведе, но той ме вдигна сякаш не тежах нито грам.

— Ще се изгориш — каза той с дълбокия си, ръмжащ глас. Глас, който без съмнение караше всички да подскочат. Аз дори застинах за миг, гледайки го как взема ръкохватки, преди да отвори фурната и да измъкне прасковения пай, поставяйки го на плота до останалите.

— Как мислиш, че останалите са се добрали до плота? — попитах сухо. Не знаех какво да мисля за това. Единственото, което мъжът правеше през двете минути, в които се познавахме, бе да ме командори. Сега разбирах защо Ърл го наричаше *шефе*. Титлата му прилягаше.

Той свали ръкохватките и ги метна на плота. Вдигна ръка към лицето си и стисна леко горната част на леко кривия си нос. Вероятно е бил чупен веднъж или два пъти. Беше очевидно, че е раздразнен от мен. Може би щеше да е най-добре да си държа устата затворена. Имах нужда от това място. Нямаше къде другаде да отида, но какво се случваше, по дяволите? Ако не можех да докосвам фурната, какво се очакваше да правя тук?

Бузите ми пламнаха при порочните мисли, които на мига изпълниха ума ми, и аз сведох глава, поглеждайки към износените си ботуши, тъй като не исках Кеш да види, че се изчервявам. Може би щях да успея да обвиня за това готвенето през деня. Да се оправдая, че съм поела част от горещината на фурните.

— Какво ще правя с нея? — чух го да мърмори.

Това определено не бе добро начало. Той беше пълен тъпанар. Дори не си направи труда да каже здрасти. Толкова ли е трудно? *Здравей, аз съм Кеш, мъжът, за който ще се омъжиш утре. Приятно ми е да се запознаем.* Не е толкова адски трудно, нали? Нямаше никакви маниери. Или пък не бе доволен от булката, която получи. Към момента мислех, че са и двете неща едновременно.

— Защо не се присъединиш към нас, Клеър? Да се запознаеш с останалите? — каза Ърл, карайки ме да го погледна.

Изведнъж си спомних, че всички са в трапезарията и могат да ни видят. Всички гледаха към Кеш и към мен. Погледите им се стрелкаха от него към мен и обратно, чакайки да видят какво ще се случи.

— Защо не си гледаш шибаната работа, Ърл? — изляя Кеш, без дори да поглежда към горкия човек, който отново се ухили. Никога не бях виждала някой да се усмихва с такава лекота. Беше приятно. Караше ме да се чувствам така, сякаш някой е на моя страна. Той отново ми намигна, сякаш споделяхме тайна шега, макар да нямах никаква идея каква е. Вероятно му харесваше да дразни Кеш.

— С удоволствие — скочих от плота, игнорирайки Кеш, когато промърмори нещо за това, че ще се нараня. Взех чиния от плота и се насочих към трапезарията. Ърл ръгна един от мъжете, които седяха до него, и той се отмести бързо, правейки ми място да седна, след като напълних чинията си. През цялото време докато вървах към масата, усещах погледа на Кеш върху себе си.

Едва успях да седна до Ърл, когато Кеш излезе от кухнята и се насочи към стола до моя, който беше начело на масата.

— Момчета, това е г-ца Клеър Стивънс — представи ме Ърл, докато правех всичко по възможностите си да игнорирам Кеш. Не беше никак лесно, имайки предвид размера и излъчването му. Мъжете ми казаха „Здрасти“ с пълна с храна уста. Бяха се нахвърлили върху вечерята, сякаш не бяха яли от седмици. — От доста време не сме хапвали свята храна — добави Ърл, отхапвайки от собствения си бургер.

Изписках изненадано, когато бях вдигната и настанена в твърд мъжки скут.

— Г-жа Клеър Маккалистър — чувството на собственост в гласа на Кеш се долавяше осезаемо, когато поправи името ми.

Все още не бях Маккалистър и допреди няколко секунди в кухнята имах чувството, че никога няма да бъда. Застинах като елен пред фаровете на кола, а всички спряха да се хранят и погледнаха към края на масата. Погледите им бяха насочени към Кеш, или поне така предположих, тъй като гледаха някъде над главата ми.

Посягайки, той издърпа чинията пред мен от мястото, на което седях допреди миг. Устните му се доближиха до ухото ми.

— Яж — даде ми той поредната команда. Топлият му дъх помилва кожата ми, карайки ме да настръхна. Той се отдръпна леко и усетих как носа му докосна кожата ми. Чух го да си поема дълбоко дъх, сякаш усещаше аромата ми. Стиснах силно бедра и ми се прииска да бях обута с дънки, а не с шорти. Бях се преоблякла, когато реших, че вероятно днес няма да се омъжвам, и прибрах най-хубавата рокля, която имах.

Сякаш осъзнал, че останалите все още ни наблюдават, той изляя и на тях да се залавят с храненето. Гласът му не бе нежен дори когато шептеше в ухото ми. Всички подскочиха при командата му и бързо се заеха отново да тъпчат устите си с храна.

Не знаех какво да правя, затова просто продължих да се храня. Може би колкото по-бързо се нахраня, толкова по-бързо щях сляза от скута му. Вдигнах бургера си и отхапах голяма хапка. Вкусовете изпълниха устата ми. Простенах при тази първа хапка, неспособна да си спомня кога за последно се храних до насита. Внимавах да не харча парите си и едно пълноценно хранене не беше нещо, което си бях позволявала от доста време.

Ръката, която Кеш бе отпуснал на бедрото ми, се стегна при този звук и тогава го усетих. Твърдият му член се притисна към дупето ми. Бургерът застина на половината път към устата ми. Бях отраснала около мъже, докато с майка ми работехме във фермата на Блекуел. Попадала бях на много от мъжете, които са говорили за нощите прекарани в града, без да осъзнават, че съм наблизо, за да ги чуя, но никога мъж не бе реагирал така на присъствието ми.

Когато работехме там, бях прекалено млада и всички мъже се отнасяха към мен и към майка ми с пълно уважение. Собственикът, г-н Блекуел, го изискваше, макар да не бе нужно да ги кара да го изпълняват, тъй като те го правеха по свое желание. Всички там бяха като семейство за мен, или поне най-близкото до семейство, което бих могла да имам. Отраснах без да позная баща си и останах единствено дете. След това заминахме и постоянно влизах и излизах от болницата с майка ми, докато не почина. През цялото време не съм мислила нито за миг за мъже.

Знаех, че това ще се случи. Мислех за него от мига, в който подписах договора за поръчаните по пощата булки, но да го усещам притиснат до задника ми, беше прекалено реално. Той ме желаше и не

знаех какво да правя с това. Бях едновременно развълнувана, щастлива, изплашена и нервна.

— Готова съм — изчуруликах, опитвайки да скоча от скута на Кеш, но ръката му се обви около корема ми и ме дръпна обратно. Отново погледите на всички се насочиха към нас. Изглежда, освен вечеря, осигурявах и шоу на тези момчета.

— Яж. Прекалено дребна си. — Стомахът ми се сви при думите му. Първото нещо, което каза за мен, бе негативно. Гладът, който изпитвах, сега го нямаше и възелът изпълваше цялото пространство.

Може би трябваше да приеме предложението ми да му изпратя снимка. Тогава щеше да знае какво получава. Аз лично помислих, че съм ударила джакпота щом го видях. Беше прекалено хубаво, за да е истина.

Дръпнах се от скута му, този път по-силно, и мърморейки, той ме пусна.

— Ърл, ти би ли купил кон преди първо да го видиш? — попитах, правейки една крачка далеч от Кеш и дори не погледнах към него. Знаех, че погледът му бе насочен към мен. Точно както и тези на всички останали в стаята.

— Не, г-жо.

— Да, и аз така мисля. И г-н Маккалистър би трябвало да знае това, след като притежава тази ферма. — Погледът ми най-после се насочи към него. Той ме гледаше и шокът му бе повече от очевиден. — Може би трябваше да поискаш снимката ми, преди да ме вземеш. Можеше да огледаш и да намериш някоя, която да е повече по вкуса ти.

С тези думи аз се обърнах и се насочих към кухнята, но спрях на средата, тъй като няхах идея къде да отида. Дори не бях сигурна в коя стая трябва да отседна.

Обърнах се и видях, че всички ме гледат, след това насочих погледа си към входната врата, новата посока, към която смятах да поема. Трябваше да се отдалеча от всички, които ме гледаха, за да се наригам едно хубаво. Току-що му казах, че може да се отърве от мен. Ами ако го направи?

— Да не си посмяла да избягаш — каза Кеш и се изправи от мястото си сякаш готов да ме спре, ако се опитам. Всичко, което можеше този мъж, бе да ми раздава заповеди и да ме обижда.

— Е, тогава диванът е за теб — пръхтейки, минах покрай него и се насочих към коридора за спалните, или нещо такова. Спрях през банята и взех чантата си от мястото, където я бях оставила, когато се преоблякох днес, и започнах да отварям вратите.

Първата водеше към офис, който изглеждаше така, сякаш в него е експлодирал кашон с хартия. Бързо затворих вратата, защото ако останех тук още миг, нямаше да успея да се стърпя и щях да започна да чистя в гнева си, нещо, което обичах да правя.

Следващата врата водеше към спалня, толкова спартански обзаведена, колкото и останалата част от къщата. В средата имаше огромно легло. Пуснах чантата си вътре и затворих вратата. Пръстите ми се насочиха към ключалката, но се отказах. Това не бе моята къща.

Отидох до леглото и се хвърлих върху бялата покривка, молейки се утре сутринта Кеш да не ме накара да си събера нещата и да се изнеса от тук.

ГЛАВА 4

КЕШ

Стоях и просто я гледах как се отдалечава. Може би трябваше да тръгна след нея, но мисля, че точно сега щеше да ѝ бъде нужно малко усамотение. Не бях никак приветлив с нея и го знаех.

— Леви и Брандън, вие ще чистите тази вечер. Щом всички са готови, гледайте кухнята да блести. Не искаме г-жа Клеър да трябва да се занимава с бъркотията, когато на сутринта ни приготвя закуска — каза Ърл и се радвах, че бе проговорил той. Изглежда аз не можех да свържа две смислени думи и бе добре да зная, че той се е погрижил за всичко.

Излязох през входната врата без да кажа нито дума и седнах навън на верандата, гледайки залеза. След това захлупих лице в ръцете си, чудейки се в каква каша се бях забъркал.

Тя беше красива. Най-прекрасното същество, което бях виждал през живота си и исках да я задържа. Не мислех, че съм готов да имам съпруга и може би все още не бе така. Но виждайки всичко, което бе направила за мен, не знам как бих могъл да стоя настрана. Не ми харесваше мъжете ми да я гледат, но не знаех какво да направя, за да го предотвратя.

Чух стъпки пред себе си и вдигнах лице, за да видя Ърл да ми подава голяма чиния с пай. Взех я и той седна до мен на люлката, набождайки парче от десерта.

— По дяволите. Вярвам, че това малко същество може да готви — каза той с пълна уста.

Набождайки парче от ябълковия пай аз затворих очи и простенах от страхотния вкус. Никога не бях опитвал нещо толкова сладко и започнах да се чудя дали и нейният вкус би бил като този. Бих дал всичко да я покрия с този пай и да го оближа от тялото ѝ. Дребничкото ѝ тяло не бе създадено за някой толкова грамаден като мен, затова не бях сигурен какво бих направил с нея, щом приключа да я вкусвам.

— Знаеш ли, започвам да си мисля, че не е нужно да те питам какво мислиш за нея с всичките тези звуци, които издаваш точно сега.

Погледнах към Ърл и изсумтях. Вероятно стенех точно както Клеър стенеше в скута ми по-рано. Притиснала заобленото си задниче в мен и стенойки леко, тя ме бе направила по-твърд и от оградата, която поправях днес.

— Тя не трябва да бъде тук сама с куп мъже — казах, без да поглеждам към Ърл, докато дояждах пая си.

— Не вярваш на момчетата?

— Не — казах бързо. Доверявах се на всички с живота си. Те бяха добри момчета и знаех, че не биха я наранили. Просто си търсех извинение. — Защо една толкова красива млада жена би искала да е булка по пощата?

— Мисля, че всички ние имаме собствените си причини да правим изборите, които правим в живота си. И съм сигурен, че тя има своите. — Ърл сложи празната си чиния на масата до нас. — Знам, че ми каза да я отпратя. Още ли искаш да го направя?

— Не. — Тази къса дума съдържаше истинска паника зад себе си и аз също сложих чинията си на масата, мразейки факта, че не можех да прикрия емоциите си.

— И аз си помислих така.

Останах за миг мълчалив, гледайки как мъжете напускат къщата, насочвайки се към стаите си. Когато и последният си тръгна, а Леви и Брандън оставиха кухнята блестяща, Ърл ме погледна и проговори отново:

— Може и да не искаш съвета ми, но тъй като баща ти е мъртъв, чувствам, че е мой дълг да ти го предложа. Освен това, винаги си ми бил като син, Кеш, затова макар и да не искаш да го чуеш, ще ти го дам.

Погледнах към него, когато стана от люлката и застана на края на верандата.

— Трябва да направиш избор. Може да минеш през всичко това с булката по пощата и да я направиш своя или да я отпратиш. Да я държиш тук и да не сложиш пръстен на пръста ѝ, няма да е честно нито към нея, нито към всички тези момчета, които биха дали лявата си ръка, за да бъдат на твоето място.

С тези думи той слезе и се насочи към малката колиба, която бе в близост до сградите, в които спяха мъжете. Гледах го как си тръгва без да помръдвам от мястото си, оставяйки думите му да проникнат в ума ми. Може да бях започнал с това, смятайки, че е най-лесното решение, а после се бях отказал, защото адски ме беше страх, колкото и да ме е срам да си го призная. Но в края на краищата желяз Клеър така, както не съм искал нищо друго някога в живота си и не мисля, че бих могъл да остана далеч от нея.

Изправих се и влязох в голямата си къща, затваряйки вратата след себе си. Заключих и в първия момент ми се стори странно, тъй като не можех да си спомня последния път, в който бях заключвал вратата. Но с Клеър тук, исках да имаме усамотението си и това означаваше, че ще държа момчетата навън, докато не стане време за хранене.

Първо отидох в банята, сваляйки ризата, дънките и ботушите си по пътя си. Метнах ги в коша преди да сваля бельото си и да пусна горещата вода. Застанах под душа и оставих водата да изчисти мръсотията и потта от тялото ми. Всичките ми мускули се отпуснаха и спуснах ръка надолу по гърдите и корема си, обвивайки голямата си длан около члена си. Той бе твърд и изправен нагоре, почти лилав от нужда, и аз се докоснах, мислейки си, че не помня кога бе последният път, в който съм мастурбирал. Обикновено по това време бях толкова уморен след цял ден работа, че си хвърлях бърз душ и падах в леглото, за да стана преди слънцето да изгрее и да се заловя за работа.

Но не и тази вечер. Точно сега членът и топките ми бяха стегнати от нужда, за която трябваше да се погрижа. Посегнах, взех сапуна и го разтърках в ръцете си, правейки пяна. Плъзнах двете си ръце по дължината на члена си и го стиснах леко в опит да получа облекчение. Оставих горещата вода да се изсипва по гърба ми, докато се тласках в ръцете си и мислех за всички леки извивки по тялото на Клеър. Начинът, по който ме гледаха големите ѝ сини очи. Начинът, по който малките ѝ руси къдрици се къдреха на тила ѝ, и как кожата зад ушите ѝ ухаеше на пресни ябълки.

Нямаше начин малкото ѝ тяло да поеме члена ми. Никакъв шанс. Може би, ако бях нежен с нея, щях да успея да пъхна само върха. Това бе всичко, което щеше да може да се побере в нея, а аз щях да умра като щастлив мъж, ако имам шанс да бъда с нея. Само вкусът на

сладкото ѝ котенце и проникването единствено с главичката на члена ми щяха да ми дадат всичко, от което имам нужда. Само топлината на влагата ѝ и бях сигурен, че щях да свършвам в нея всяка нощ. Нямаше нужда да ме поема целия. Само главичката и това може да ни е достатъчно до края на дните ни.

Прокарах длан по изгарящата главичка, мислейки си как женствеността ѝ ще се стегне около мен и усетих как приближавам до върха. Много бих искал да разтворя краката ѝ и да видя дали косъмчетата между тях са руси също като косата ѝ. Не знаех защо в порно списанията жените винаги бяха обръснати долу. Това въобще не ме възбуждаше. Но само представата за Клеър и за кичурчетата руси косми там долу ме караше да копнея да заровя лицето си между бедрата ѝ и да я погълна.

Облизах устни и простенах, представяйки си как краката ѝ ще се обвият около главата ми, задържайки ме до себе си колкото може по-здраво. Тя имаше някои извивки под престилката, затова знаех, че ще бъде мека. Щеше да бъде сладка и узряла, готова да бъде откъсната. Зачудих се дали взима противозачатъчни или бе готова да бъде заплодена. Обзалагах се, че дори да пъкна само главичката на члена си в нея, бих могъл да ѝ направя бебе. Можех да се постарая да изстрелям семето си дълбоко в нея, дори и да не мога да заровя цялата си ерекция в тялото ѝ.

Започнах отново да прокарам ръка по члена си, мислейки за това как искам да свърша в нея и да я направя своя. С всеки тласък на ръката ми се движех все по-бързо и все по-неконтролируемо. Не можех да издържа още дълго.

Представих си сладкото ѝ лице, гледащо нагоре към мен, докато облизва устните си, отметнах глава назад, изкрещях и намерих освобождението си. Изригнах, свършвайки върху стената на душа пред мен. Отворих очи и се усмихнах на голямото бяло петно на плочките. Количеството щеше да бъде достатъчно, че да свърши работата.

Насапунисах се и се изкъпах, мислейки какво трябва да направя, за да задържа Клеър. Първото и най-важно бе още на сутринта да отидем в града и да сключим брак. Тя щеше да бъде г-жа Маккалистър и това е.

Взех кърпа от шкафа и се подсуших. Когато приключих, останах така за миг, обмисляйки какво да правя. Обикновено, просто отивах в

спалнята си и си лягах гол. Но сега знаех, че Клеър бе там, и нямах идея дали е заспала, или не. Може би тя не бе свикнала да става и да си ляга рано както всички нас, които работехме в ранчото.

Но въпреки всичко, дрехите ми бяха в стаята, затова се налагаше да отида там.

Излязох от банята, отидох до спалнята си и натиснах леко дръжката. Не беше заключено и това ме накара да се почувствам по-добре. Поне тя не се опитваше да ме държи далеч от себе си. Щом влязох, затворих вратата след себе си.

Стаята бе почти напълно тъмна. Можех да видя Клеър заспала на леглото, лунната светлина я осветяваше и се виждаше, че е легнала на една страна, напълно облечена. Не успях да устоя на нуждата и се приближих, слагайки едно коляно на леглото. Поколебах се за миг, но след това развързах хавлията, пузнах я на пода, вдигнах завивката и се пъгнах под нея. Тя простена тихо в съня си и аз застинах на място, когато тя се обърна и се сгуши в мен. Щом се настани удобно, отпуснах глава на възглавницата до нея и зарових лице в косата ѝ. Ухаеше на свежо нарязани ябълки и дом. Беше най-невероятният аромат, който бях усещал някога, и той ми помогна да се унеса с широка усмивка на лице.

Тя бе моят дом.

ГЛАВА 5

КЛЕЪР

Стопих се в обятията му, обожавайки усещането на ръцете му около мен. Чувствах се обичана. Дори да не беше истина, исках да се наслажда на чувството още малко. Не можех да си спомня последния път, в който някой ме бе прегръщал. Може би като съм била още дете? Изпълних се за миг с тъга. С майка ми се обичахме, но тя никога не бе показвала открито привързаността си.

Вдишах аромата му и се сгуших малко повече в него. Устните му докосваха шията ми. Той все още ухаеше на слънце, но този път имаше и лек аромат на сапун. Не биваше да съм изненадана, че няма да изпълни нареждането ми, когато му казах да спи на дивана. Не ми приличаше на мъж, който би следвал чужди заповеди. Той раздаваше заповедите и всички останали се подчиняваха. Обзалагах се, че дори когато е бил малко момче се е налагал. Представата веднага се породи в ума ми. Представих си малко тъмнокосо момче с каубойска шапка, която е прекалено голяма за него, и все пак с това сериозно изражение на лицето. Предполагах, че Кеш би могъл да накара и препускащ бик да се закове на място.

Не знаех дали да се подразня, че се е настанил в леглото до мен, но все пак това бе неговата къща и щяхме да се женим. Е, или поне така мислех. Не ме бе последвал миналата вечер, нито бе възразил на коментара ми да си намери булка по свой вкус. Все още дори не ми се бе представил както трябва, но изглежда не можеше да си държи ръцете далеч от мен.

Точно сега ме бе стиснал доста здраво. Ще трябва да се постарая, за да се откопча от него, без да го събудя. Постоянно си повтарях, че трябва да ставам и да се залавям със закуската, преди всички да са станали, и все пак, ето ме, лежах тук и си мечтаех да мога да остана така завинаги.

Когато най-после видях лека светлина да прониква през прозореца, бавно махнах ръцете му от мен и станах от леглото.

Обърнах се да го погледна, но в стаята все още беше прекалено тъмно. Пристъпвайки на пръсти, се насочих към вратата и грабнах чантата си от пода, преди да затворя възможно по-тихо след себе си. Използвах банята надолу по коридора, внимавайки да не събудя Кеш.

Изкъпах се бързо и минах през сутрешната си рутина, преди да сложа къси дънкови панталонки и бяла тениска. Приготвих се колкото може по-бързо. Вече изоставах и знаех, че всеки момент мъжете ще дойдат да търсят закуската си. Не исках да се излагам и да ги разочаровам. Още се чувствах леко засрамена, задето избухнах пред всички.

Когато се добрах до кухнята, започнах да измъквам продукти, за да направя бъркани яйца, бекон и пържени филийки. В действителност, това бе единствената възможност, която имах. Определено се налагаше днес да отида в града за провизии. И ако исках да имам всичко за през седмицата, щеше да ми трябва голям пикап. Може би Кеш щеше да каже на някой от мъжете си да ме закара.

Точно обръщах бекона, когато чух нещо, което прозвуча така, сякаш някой се блъсна във входната врата и след това избухна в проклетия. Миг по-късно се чу леко почукване. Когато отключих и отворих вратата видях Брандън, същия мъж, който вчера бе дошъл за аптечката. Той търкаше с една ръка главата си, а с другата държеше шапката си. Червена цицина вече се оформяше на челото му. Той спря да търка мястото и прокара ръка през косата си, сякаш се опитва да я въведе в ред. Беше очевидно, че не бе правил нищо с нея тази сутрин, преди просто да нахлупи шапката върху главата си. И все пак рошавата му руса коса изглеждаше добре. Почти като рошавите прически на мъжете от списанията, но не мислех, че е целял умишлено да изглежда така.

— Не съм свикнал вратата да бъде заключена. — Той присви очи, сякаш все още опитваше да разбере какво се бе случило.

— Съжалявам. Не се ли заключва обикновено? — попитах и отворих вратата по-широко.

— Не, но мисля, че доста неща скоро ще се променят. — Той ми се усмихна и се насочи към трапезарията, където бях наредила на масата част от храната.

— Защо? Не сте свикнали да има жена в къщата? — Стомахът ми се стегна при тези мои думи, осъзнавайки какво казах току-що. Не

знаех дали преди мен в тази къща е живеела друга жена. По дяволите, от къде да знам, може Кеш да е бил женен и разведен, или тук да са се точили върволици от жени.

— Да, и това също. — Брандън погледна към часовника. — Да разбирам ли, че шефът все още е в леглото?

Обърнах се, насочвайки се към печката и знаех, че цялото ми лице е пламнало. Знаех какво си мислеше той. Какво си мислеха всички. И вероятно не би трябвало да се чувствам засрамена. Кеш щеше да бъде мой съпруг. Разбира се, че бяхме споделили леглото, но хората ще предполагат, че сме правили и много други неща.

— Да, още спи — отговорих, стоейки с гръб към него, докато изваждах бекона и го нареждах в чиния, добавяйки нови парчета в тигана.

— Той обикновено става пръв.

Обърнах се и видях, че сега Брандън е в кухнята, взимайки кана с кафе и отнасяйки я на масата.

Още мъже започнаха да прииждат в къщата, пълнейки чиниите си и сядайки да се хранят. Аз продължих да готвя и да пълня чиниите на масата. Изглежда те изяждаха всичко в мига, в който яденето бъде извадено от печката. Взимайки допълнителна чиния, направих още малко, специално за Кеш, защото, както вървеше, скоро щях да сготвя всичките налични продукти.

— Г-це Клеър, вие сте като божи дар за тази ферма — каза Кент, един от мъжете, и погали корема си, карайки ме да се изкикотя.

— Г-жа Маккалистър.

Обърнах се — Кеш беше застанал зад мен в кухнята, и гледаше лошо Кент, преди да дойде до мен. Усетих как дъха заседна в дробовете ми. Беше облечен само с чифт работни панталони и нищо друго. Панталоните висяха ниско на бедрата му, подчертавайки перфектното V към слабините му, на което имаше тънка пътечка тъмни косъмчета, тръгващи от долния край на пъпа му и изчезващи под колана му.

Когато тръгна към мен, все още не можех да намеря воля да се раздвижа. Тогава той застана пред мен и се наведе да ме целуне. Усетих как езика му близва устните ми, преди да ги принуди да се разтворят. Тялото ми изпълни командата му на мига. Едната му ръка се

преплетете във все още влажната ми коса, а другата сграбчи ръката ми, преплитайки пръсти с моите.

Разтопих се пред него и затворих очи. Целувката му бе също толкова настояща, колкото и той самият. Нямах идея какво да правя, докато той плячкосваше устата ми, все едно умира от глад. Когато чух, че някой се покашля, подскочих. Бях забравила напълно, че има и други хора около нас, но когато погледнах към трапезарията, тя бе празна и само Ърл стоеше на масата, дъвчейки парче бекон. Явно бяхме разчистили стаята. Сякаш откакто бях тук се случваха едно след друго все засрамващи неща.

— Не мога да повярвам, че направи това — казах, вдигайки ръка към устните си. Гласът ми бе леко задъхан.

— Какво, да целуна съпругата си? — Той погледна надолу към мен, все едно бях побъркана. Това бе толкова нормално. Все едно се бяхме целували цял живот. Все едно това не бе първата целувка в живота ми.

— Първо, не съм ти съпруга — заявих и направих крачка към него, забождайки пръст в гърдите му.

Лека крива усмивка изви устните му, сякаш смяташе, че е сладко и забавно да му се опълчвам.

— Все още — добави той, но аз просто не му обърнах внимание.

— Второ, снощи се държа така, сякаш това все още не е решено — махнах с ръка помежду ни. Тогава застинах, виждайки пръстен на ръката си.

Бях изумена. Голям, овален диамант стоеше в центъра на пръстена, заобиколен от ореол от по-малки диаманти. Изглеждаше старинен.

— Беше на майка ми — каза той и сви рамене, все едно не е голяма работа.

— Не мога да го приема — казах и опитах да го сваля, но той хвана китката ми и ме спря.

— Ще го носиш — заяви ми с тон, който не търпеше възражения.

— Не изглежда редно — опитах да възразя. Това беше пръстенът на майка му. Сигурна бях, че го е получила от любов. Снощи в спалнята видях снимка на родителите му. Знаех, че са те. Кеш бе смесица от чертите и на двамата. Майка му имаше тъмна коса и сиви очи, но телосложението му бе същото като на баща му. Лицето му бе

същото като на баща му, когато гледаше надолу към съпругата си с поглед, изпълнен с любов. Беше красиво и болеше да го гледам. Аз също исках такъв брак.

— Ти ще бъдеш моя съпруга — настоя той.

— Не е същото.

— Ще го носиш и това е последната ми дума — заяви твърдо той.

Очевидно бе разстроен от възражението ми, но тогава целуна дланта и ръката ми, преди да пусне китката ми. Действието бе толкова нежно и сладко. Нямах нищо общо с твърдия му тон.

Кимнах. Нямах смисъл да споря с него. Бях тук, за да се омъжа за него, и щом искаше да нося този пръстен, значи щях да го нося. Просто имах чувството, че не е редно. Сякаш не го заслужавах. Знаех, че този брак едва ли ще продължи дълго.

— И ще те целувам, когато пожелае. Особено, ако трябва да напомня на мъжете си — с това той се обърна, оставяйки ме да стоя вкопана на мястото си, докато започна да се храни от чинията, която бях оставила за него на кухненския плот. Сякаш знаеше, че съм я приготвила за него.

Той погледна към масата, а след това към собствената си чиния, и спря с вилица на половината път към устата му.

— Ти закуси ли?

Кимнах леко и той продължи да се храни. Бях поласкана, че щом осъзна, че се храни с последната храна от закуската, гледаше да се увери, че съм се нахранила, преди да се наяде и той.

— Как са нещата навън? — Кеш попита Ърл.

— Още една ограда е паднала и не можем да намерим Сами никъде.

Кеш пусна вилицата си.

— Мамка му, майтапиш се с мен!

— Не. Нещо наоколо започва да намирисва — добави Ърл, отпивайки от кафето си.

— Обличам се и след миг идвам. — Кеш хапна още няколко хапки от закуската си и се насочи надолу по коридора.

Аз го последвах, но не и преди да видя как Ърл отново ми намига.

— Трябва да отида в града за провизии — казах му, влизайки в стаята. Той си свали панталоните, а аз се завъртях бързо с гръб към него и го чух да се смее.

— Ще те заведа утре и тогава ще подготвим и документите за брака ни. Смятах да го направим днес, но изглежда има още една каша за разчистване.

Исках да възразя, но знаех, че има прекалено много проблеми точно сега.

— Добре — казах просто и се насочих обратно към кухнята, за да почистя.

— Дори кафето ти е страхотно, г-жо. Има ли нещо, което не можеш да правиш? — попита Ърл, сипвайки си още една чаша.

— Е, това е всичко, което можах да направя, докато не отида до магазина — казах му и се сетих нещо. — Ако някой от мъжете е свободен, мислиш ли, че ще ме откара до града? Наистина се налага да отида, но не искам да тревожа Кеш с това. Знаем, че е много зает и не му трябва да прекарва деня си в града пазарувайки.

— Мисля, че може да се уреди. Ще изпратя Брандън да те вземе. Ти вземи пари от офиса на Кеш. В най-долното чекмедже на бюрото му има метална кутия. Вземи колкото ти трябва. Наистина провизиите ни свършиха, а ще е страхотно довечера да хапнем така, както вчера.

— Благодаря ти, ще гледам да ти заделя нещо специално за десерт довечера.

— Цял ден ще мисля за това.

Точно тогава Кеш влезе в стаята, тръгна направо към мен и ме омая с още една от страхотните си целувки, оставяйки ме без дъх.

— Заклучи вратата.

След тези думи той изчезна. Наистина трябваше да добие малко маниери, макар че май го харесвах и без тях.

ГЛАВА 6

КЕШ

Изтупвайки праха от дънките си, аз тръгнах към голямата къща, чудейки се как може това да се случи два дни подред. Някои огради се чупеха от време на време и го разбирах, но две огради, една след друга, това определено намирисваше. Още не можехме да намерим най-добрия ни бик, Сами, и това не бе никак добре. Планирах да звънна във фермата на Джонсън и да проверя дали не са го забелязали. Те бяха конкурентна ферма, точно до моята, и обикновено не общувахме често, но се налагаше да опитам всички възможности.

Умът ми се насочи към Клеър и към това, какво ли е правила цяла сутрин. Изглежда не можех да изкарам и тридесет секунди, без да мисля за нея, но нямах нищо против. Беше разсейване, но за пръв път в живота си го приветствах. Отдавах всеки ден от живота си на тази ферма и поне веднъж мислех за себе си. За нещо, което може да бъде част от живота ми.

Бях купил обикновена златна халка за булката ми по пощата, решавайки да държа нещата прости. Но щом видях Клеър и почувствах връзката помежду ни, знаех, че е специална. Знаех, че заслужава нещо безценно, също като нея, и тогава осъзнах, че искам да ѝ дам пръстена на майка ми. Майка ми често бе казвала, че този пръстен няма място във ферма, не и докато чисти и готви по цял ден, както правеше тя. И все пак, никога не я бях виждал да го сваля. Някой може да сметне, че пръстенът е глупаво украшение, имайки предвид простия живот, който водехме, но беше красив и баща ми искаше тя да го има. Сега вече разбирах какво е значението му. Да искаш да има нещо, което да отразява красотата на жената, която го носи. Нещо, което всички ще виждат. Нямаше как да не се забележи, че е заета жена с този пръстен на ръката ѝ.

Когато се събудих и Клеър не бе в леглото, скочих на крака, осъзнавайки, че съм се успал, нещо, което никога не ми се бе случвало. Много отдавна спрях да нагласям алармата, защото се събуждах по

едно и също време всяка сутрин. Предполагам, че заради факта че тя бе в обятията ми, спях най-прекрасния сън в живота си. Измъкнах едни панталони и отворих чекмеджето в гардероба, изваждайки пръстена. Искях тя да го носи и исках всички да го виждат на ръката ѝ. Имах нужда да я маркирам и да покажа, че е моя.

Качих се на верандата и влязох в къщата, насочвайки се направо към кухнята. Нямах и следа от Клеър, затова отидох в спалнята, надявайки се, че може да е там. Просто исках да я видя за секунда, преди да се върна на работа. Може би щях да открадна още една бърза целувка. Или пък може да не е особено бърза.

— Клеър? — започнах да викам, докато обикалях из къщата и не я намирах. Започнах да се паникьосвам и изтичах на верандата, точно когато Ърл се приближаваше към мен. — Не мога да открия Клеър. — Можех да чуя паниката в гласа си. Ами ако си е променила решението? Не би трябвало да е тръгнала отдавна.

— Успокой се, Кеш. Изпратих я в града с Брандън.

Думите на Ърл ме успокоиха за миг, преди да осъзная какво казва.

— *Какво* си направил? — Думите отекнаха около нас и няколко от момчетата, които бяха наблизко се обърнаха, за да ни погледнат.

— Тя каза, че има нужда от провизии, и че не иска да те безпокои. Не се тревожи. Казах ѝ да вземе пари.

Влетях в къщата и взех ключовете си, преди да хукна обратно навън към пикапа ми.

— По-кратко, Кеш. Тя отиде просто до супермаркета.

Ърл ме гледаше все едно съм луд, но аз само стиснах зъби и влязох в пикапа, натискайки газта и излизайки от ранчото. Толкова се разярих, че се учудих, как от ушите ми не излизаше пара.

Тя не може просто така да ходи в града. Ами ако си тръгне и не се върне повече? Беше тръгнала с Брандън. Той е едно от младите момчета във фермата. Ами ако се пробва с нея? Ударих волана, натискайки по-силно газта, искайки да се наригам задето не се ожених за нея още вчера, както планирах. Това щеше да приключи още днес. Нямах да поемам повече рискове що се отнася до Клеър. Тя е моя, и проклет да съм, ще се подсигурия да остане такава.

Когато най-после стигнах до града, не бях сигурен от къде да започна. Може би трябваше да отида направо на гарата, но Ърл може

да е прав да смята, че реагирам пресилено. Подкарах към супермаркета и забелязах пред него пикапа с логото на фермата ми. Видях как Брандън виси навън, докато Клеър излиза от магазина. Завих натам и изскочих от колата преди още да е спряла.

— Какво си мислиш, че вършиш? — попитах и по някаква причина звучах останал без дъх. Дали не бях пробягал цялото разстояние?

— Кеш, какво не е наред? — попита Клеър и започна да се оглежда, сякаш не виждаше проблема точно пред себе си.

— Щом трябва да идваш в града, аз ще те карам — посегнах и хванах ръката ѝ, насочвайки се там, където стоеше Брандън. — Взе ли всичко, което ти трябваше?

Тя ме погледна и можех да видя, че започва да се ядосва.

— Да — сопна ми се тя и не успях да сдържа усмивката си. Обожавах, когато в погледа ѝ пламнеше този огън. Обикновено не приемах леко някой да ми се зъби. Давах заповеди и всички ги следвах. Но не можех да разбера защо много ми допаднаше, когато тя го правеше.

Неочаквано тя се усмихна сладко и се обърна, за да погледне Брандън.

— Много благодаря за помощта, Би. Наистина оценявам всичко, което направи. — Думите ѝ бяха сладки и ми се прииска да се пресегна и да ги уловя, за да не може той да ги получи. Подобни сладки думи бяха само за мен.

— *Брандън* — натъртих аз на цялото му име, поглеждайки Клеър. — Откарай пикапа обратно във фермата и кажи на момчетата да ти помогнат да го разтоварите. Благодаря, че докара жена ми до града. Аз поемам от тук.

— Да, сър — заяви той и се зае да изпълнява нарежданията ми, сякаш не се е случило нищо странно.

Хващайки ръката на Клеър, аз се насочих към пикапа си и отворих вратата, забелязвайки, че част от хората наоколо ни гледаха. Вероятно се чудеха какво става. Без съмнение клюките щяха да започнат.

— Все още не съм ти жена — каза тя останала без дъх, но достатъчно високо, че да я чуя.

— О, повярвай ми, скъпа, на път съм да променя това.

Обгръщайки с ръце кръста ѝ, аз я вдигнах, сложих я на седалката и се качих след нея. Тя ми се намръщи и се дръпна до края на пасажерската седалка, но аз се пресегнах и я дръпнах да седи до мен.

— Ти си един голям грубиян, знаеш ли това, Кеш? Не може просто да ми се налагаш, когато нещо не става така, както го искаш — изпръхтя Клеър и скръсти ръце на гърдите си.

— Щом си моя, мога.

Запалих двигателя и подкарах към Градския съвет. Бях готов да се погрижа за тази малка подробност. Щом спрях, усетих как тя се напруга до мен.

— Кеш, дори не съм облечена с рокля.

Засмях се на думите ѝ, мислейки си, че е по-разтревожена от това как изглежда, отколкото, че ще се омъжва за мен. Харесаше ми. Не исках да си промени решението.

— Боя се, че няма как да стане днес, скъпа. Според Тексаския закон трябва да вземем разрешително за брак и да изчакаме три дни преди да се венчаем. Затова нека уредим този въпрос, а в петък ще дойдем за венчавката и ще можеш да си облечеш рокля.

Погледнах надолу към нея и видях, че е задъвкала долната си устна, обмисляйки всичко. Хванах брадичката ѝ и повдигнах лицето ѝ към себе си, за да ме погледне.

— Все още искаш да се омъжиш за мен, нали? — Гледах надолу към красивите ѝ сини очи и се боях какъв може да е отговорът. Не бях свикнал да изпитвам подобна несигурност.

Тя кимна с глава, златните ѝ къдрици заподскачаха около лицето ѝ и просто не успях да се сдържа повече. Трябваше да я целуна. Наведох устни към нейните и горещината от меките ѝ устни ме накара да простена. Усетих как малкият ѝ език се плъзва в устата ми и сладостта ѝ ме изпълни. Изведнъж ръцете ни започнаха да изучават тялото на другия и сякаш не можехме да се приближим достатъчно един до друг. Аз я дърпах към себе си, докато тя се опитваше да се покатери върху мен, и в следващия момент ме обкрачи, настанявайки се в скута ми. Усетих как покритата ѝ от дънковия плат женственост се търка в мен и прекъснах целувката, за да погледна надолу. Сграбчих бедрата ѝ я задържах на място, докато се огледам дали някой ни вижда какво правим. Наоколо минаваха няколко души.

— Не тук, Клеър. Не искам хората да те виждат по този начин, скъпа.

Думите ми явно успяха да я откъснат от омаята и бузите ѝ пламнаха от неудобство. Когато се опита да се дръпне от скута ми, аз я задържах по-здраво, без да ѝ позволявам да мръдне.

— Не още, скъпа. Нека се насладим на това само за още една секунда.

Потърках нос в шията ѝ и вдишах сладкия ѝ аромат на ябълки. Тя обви ръце около мен и пръстите ѝ сграбчиха късата коса в основата на тила ми. Докато се целувахме моя „Стетсън“ бе паднал.

— Изгубвам се в целувките ти — прошепна тя.

Плъзгайки ръка по гърба ѝ, аз се усмихнах срещу кожата ѝ.

— Тогава е хубаво, че съм точно тук, за да те намеря. Сега, ела вътре, за да направим всичко това законно.

Отворих вратата и се плъзнах навън, дискретно намествайки твърдата си ерекция, преди да се пресегна и да я сваля от пикапа.

Не ни отне много време да попълним нужните документи, преди да се отправим обратно към фермата. Изчакването от три дни бе нужно, за да може служителите да направят проверка дали сме тези, за които се представяме. Гледах как Клеър попълва заявлението, отбелязвайки, че преди не е била омъжена и се усмихнах. Харесваше ми да знам, че не го е правила никога преди, защото определено нямаше да го прави втори път след мен.

Когато се качихме отново в пикапа, тя пак опита да седне на мястото на пасажера, но не ѝ позволих, притискайки я колкото може по-близо до себе си. По дяволите, ако можех, щях да яздя коня си с нея в скута ми, макар че щях да се разсейвам и да се побъркам от желание, докато се наслаждавам на това как извивките ѝ подскачат върху мен през цялото време.

— Чия е тази ферма? — попита тя, докато пътувахме по пътя близо до дома.

— Това е ранчото на Джонсън. Напоследък имат проблеми с цените на добитъка в ранчото им и управителят се опитваше да подбие цените за телетата ми. Казах му, че може да купува от мен ако иска, но на реална цена. Боя се, че мъжът, който са наели да управлява вместо тях, ще им донесе само неприятности.

— Какво се е случило?

— Семейството, което притежава фермата, иска да я продаде, но не може да получи парите, които иска. И вместо да изчакат пазара да се промени, те доведоха мъж, който да ръководи всичко, а си мисля, че той се опитва да ги изпързалия.

— О, но това е ужасно — каза Клеър и долових тревогата в гласа ѝ.

— Налага се да се обадя и да говоря с управителя днес, за да проверя дали не са видели Сами. Дори може да се наложи да отида и да проверя сам, за да съм сигурен, че си гледа неговата работа и не се меси в моята.

— Кой е Сами?

— Нашият най-добър бик. Има повече телета в тази ферма, отколкото вероятно е склонен да признае. Но знам ли, може би просто се мотае наоколо, търсейки някой за любовна игра. — Погледнах надолу към Клеър и ѝ намигнах. — Не мога да го виня. Мисля, че разбирам много добре как се чувства.

Бузите ѝ пламнаха и тя отмести поглед от мен, кръстосвайки ръце на гърдите си.

— О, няма? Значи той просто ще обикаля из близките ферми, скачайки от легло на легло? Ако питаш мен това е ужасно.

Нямаше как да не се засмея на думите ѝ.

— Не, скъпа, не мисля, че той ще се озове в нечие легло. И като казах, че знам какво изпитва, имах предвид това, че днес те преследвах из града. Предполагам, че бих те последвал и до края на света, ако това значи, че ще съм близо до теб.

Тя отпусна ръце и аз хванах едната, вдигайки я към устните си. Целунах нежно задната част на ръката ѝ. Всичко в нея бе така меко. Тя определено не бе създадена за живот във ферма. Щеше да се наложи да я държа под око.

Руменината отново покри бузите ѝ, а членът ми стана още по-твърд. Щяха да бъдат много дълги три дни, преди да успея да я направя своя.

ГЛАВА 7

КЛЕЪР

Не можех да спра да поглеждам към Кеш, докато пътувахме обратно към фермата. И кълна се, всеки път щом опитах да го зърна, усещах как се бори с усмивката си. Но една от трапчинките под наболата му брада го издаваше.

Този мъж бе така объркващ. Или поне това, което научих през последните двадесет и четири часа за него, бе объркващо. В един момент можеше да лае заповеди, а в следващия да бъде по-сладък и от прасковен пай. Искаше ми се да го ударя, задето се държи грубо, и след това да се разтопя под целувките, с които не спираше да ме дарява. Това объркваше ума ми. Дори не бях сигурна дали го харесвам. Не, това е лъжа. Поклатих глава на себе си. Или дори е нещо много повече. Изпитвах повече от привличане към този мъж.

Може би всичко това с булка по пощата в крайна сметка нямаше да се окаже толкова лоша идея. В началото се тревожих с кой се обвързвам. Нито за миг не се замислих, че сега ще се тревожа да не изгубя сърцето си по него. Бях избутала мечтите за романс на заден план, но сега те започнаха да се завръщат всеки път, щом Кеш ме докоснеше.

В един момент му бях бясна, а в следващия исках да се покатеря по грамадното му тяло. Никога през живота си не се бях държала така с някой мъж. Той помиташе гнева ми, превръщайки го в похот. Зачудих се колко далеч мога да стигна, ако Кеш ми позволи. Той бе този, който винаги се отдръпваше.

— Искам да стоиш далеч от Брандън. — Кеш с лекота се върна към заповедническия си тон, изтръгвайки ме от мислите ми.

Стрелнах поглед към него. Харесвах Брандън. Той беше мил. Той и Ърл бяха единствените хора, които познавах във фермата.

— Ще общувам, с който си поискам — сопнах му се аз.

— Не ми противоречи, Клеър. — Очите му се присвиха към мен, сякаш ме предупреждаваше, преди да погледне отново към пътя.

Бях дошла тук, планирайки да съм добра. Да бъда прилежна съпруга, да се постарая да се разбираме, но понякога просто не можех да се сдържа да не се опълча на Кеш.

Тогава осъзнах истината и това стопли цялото ми същество, напомняйки ми за думите, които бе изрекъл, когато дойде в града след мен и Брандън. *Моя* бе казал той. И от това произлезе и топлото чувство, което изпитах.

— Да не би да ревнуваш? — повдигнах вежди почти изумена.

— По дяволите, да, много ясно, че ревнувам, затова, ако бях на твоето място, щях да стоя далеч от него. — Видях как пръстите му стиснаха по-силно волана и кокалчетата му побеляха.

— Това е нелепо, Кеш — вдигнах ръка, показвайки му пръстена си. Същия пръстен, който той сложи на ръката ми преди часове. Това чудо нямаше как да не бъде забелязано. — Очевидно е, че съм заета. Освен това, никога не бих ти причинила нещо подобно. — Знаех, че не се познаваме, и все пак някак не беше редно да не ми има доверие. За бога, аз бях проклета девственица. Не е като да скачам от легло на легло, но той нямаше как да знае това. Никой от нас не знаеше много за миналото на другия.

— Не се тревожа за теб — изръмжа той, продължавайки да стиска волана, когато в далечината пред нас се появи къщата.

— О, значи нямаш доверие на собствените си мъже? — попитах. Не мислех, че той би държал на работа при себе си хора, на които няма доверие.

— Не им вярвам, когато са около теб. — Той ме погледна отново и очите му се плъзнаха по тялото ми. Почти можех да усетя докосването му върху кожата си, толкова осезателен бе този поглед.

— Ти изглежда умееше да се контролираш много добре на паркинга — напомних му аз.

— Само защото не исках някой да те види така възбудена, търкайки малкото си сладко тяло в члена на съпруга си. Не исках да гледат колко лесно бедрата ти се разтварят за мен и как ме яздиш силно, докато аз изгарям от нужда да те съблека гола и да те чукам точно там, в пикапа си.

Устата ми остана отворена докато слушах порочните му думи и тялото ми пламна отново, точно както на паркинга.

— Никой няма да вижда това. Що се отнася до всички хора на тази планета, ти прекарваш дните си в готвене и шиене, и двамата сме толкова старомодни, че спим в отделни легла.

— С тази твоя уста, двойните легла може да се окажат реалност много скоро.

— Може да се пробваш, но видях колко лесно тялото ти се отдава на моето. Наложих се да те отскубна от себе си. — Той го каза така, сякаш се наслаждава на спомена.

— Аз, ти... — изкрещях, без да мога да измисля какво да отговоря. Затова опитах да ударя ръката му, което го накара да се усмихне по-широко, и това истински ме вбеси. Искях и той да се вбеси. Или пък съм възбудена? Ъгххх. С този мъж вече не знаех кое е горе и кое долу.

— Както и да е. Казвах, че ще общувам с когото си искам. — Обърнах се и погледнах през прозореца, доволна, че почти сме стигнали. Изглежда, двамата единствено можехме или да се караме, или да се целуваме.

— Добре тогава.

Завъртях рязко глава към него, поглеждайки го подозрително. Предаде се прекалено лесно.

— Добре?

— Да, успех с общуването с него, докато пътува към където и да е новата му работа.

— Няма да посмееш!

Пикапът се закова рязко пред къщата.

— Щом става въпрос за теб, не мисля, че има много неща, които не бих направил. Както вече ти казах, ти си моя.

— Грубиян — нарекох го аз за хиляден път този ден.

Той се наведе към мен и знаех какво ще последва. Плеснах ръка на устата си и се дръпнах в другия край на седалката. Нямах да му позволя отново да използва този трик върху мен. Той отметна глава и се засмя високо. Смехът му бе дълбок и богат, и се наложи да стисна зъби, за да не се усмихна.

— Неразумен си — хванах дръжката на вратата, но Кеш ме спря, като сложи ръка на бедрото ми.

— Знам, че си ми ядосана, скъпа, но поне ми позволи да ти помогна да слезеш.

— Мога и сама да сляза от пикапа, Кеш.

— Не, ще ми позволиш да ти помогна. Освен това доказа, че съм прав.

— За какво си прав? Да не мислиш, че съм дете?

— Няма нищо детско в теб. — Ръката му стисна по-силно бедрото ми, палецът му започна да описва кръгове, карайки кожата ми да настръхне въпреки тексаската горещина. — Дори да попитам мило, ти пак се бориш с мен, затова ще е по-лесно да те командоря.

С тези думи той ме измъкна от пикапа и ме метна на рамото си.

— Не че не ми харесва да го правя. Продължавай да се бориш с мен. Харесва ми да те вдигам на ръце и да те слагам точно там, където те искам.

Започнах да се въртя в ръцете му, сякаш се опитвам да се отскубна от хватката му и бях доволна, че не може да види лицето ми и широката глупава усмивка, която грееше на устните ми, вместо да му крещя и да го обиждам.

— Кеш?

Звукът от нежен женски глас ме накара да застина на място.

— Джун — чух да казва Кеш, спирайки на място.

Избутах косата от лицето си и опитах да видя откъде идваше гласа. И тогава видях момиче, което вероятно бе няколко години по-голямо от мен, да стои на верандата. Нямах идея как не я видях, когато спряхме пред къщата. Може би е била някъде другаде и е заобиколила, за да се озове тук.

Погледът ѝ се насочи към мен, спипвайки ме как я гледам. Очите ѝ се присвиха само за миг, толкова бързо, че не бях сигурна дали не ми се привижда. Но едно нещо бе ясно. Тя бе плакала. Очите ѝ бяха леко зачервени, но тежкият ѝ грим все още изглеждаше добре.

Всичко в нея бе изпипано до най-малкия детайл. Изглеждаше като кънтри момичето от съседното ранчо. Розови каубойски ботуши бяха обути на толкова дълги крака, сякаш километри, горната част на които бе покрита с много къси дънкови панталонки. Бяха толкова изрязани, че се зачудих, ако се обърне дали няма да видя бузите на задника ѝ.

Въпреки че краката ѝ бяха дълги, имаше заоблени бедра и щедър бюст. Някои жени бяха такива късметлийки. Всъщност и аз имах някои извивки, но не и като нея.

— Хей, Кеш, чудих се, дали може да поговорим за минута. — Тя подсмръкна отново и вълна от вина се изля през мен. Нещо очевидно не беше наред. — Насама — добави тя.

— В момента съм зает със съпругата си — бе всичко, което каза той, и бе очевидно, че иска да се отърве от нея.

— Кеш, тя плаче — прошепнах толкова тихо, че само той да може да ме чуе.

Той само изпръхтя раздражено, сякаш въобще не му дремеше.

— Не се дръж като тъпанар. — Този път не си направих труда да шепна.

Той ме дръпна от рамото си, плъзгайки ме по тялото си. Погледът му потърси моя и той се пресегна, отмятайки къдриците коса, паднали пред очите ми. Жестът му бе така нежен, че бе невероятно да дойде от огромен и силен мъж като него. За миг останах изгубена в него, забравяйки за жената, която стоеше зад нас и ни гледаше.

— Аз съм Клеър — казах, обръщайки се към нея. Щях да направя крачка напред и да ѝ предложа ръкостискане, но ръцете на Кеш, обвити около кръста ми, ме задържаха на място. Извъртях очи.

— Не му обръщай внимание, още го уча на обноски — пошегувах се, опитвайки да разведря обстановката.

Очите на Джун станаха толкова студени, че се зачудих дали не сгреших, мислейки, че е плакала. Да не би да се бях озовала между двама любовници?

Това накара кръвта ми да застине. Тя беше зашеметяваща и бе трудно да не се сравня с нея. Зачудих се дали е негов тип. Ами ако са излизали заедно преди? И двете бяхме руси, но до там приликите ни приключваха.

Дори с извивките ѝ, тя изглеждаше сякаш бе създадена за живота във фермата. А аз можех да бъда издухана от един по-силен вятър.

— Аз съм Джун Джонсън, но всички ми казват Джи-Джи, нали, Кеш? — каза тя и сладката ѝ усмивка отми леда, който бях зърнала преди миг. Тя пристъпи напред и стисна ръката ми.

Усетих как Кеш просто сви рамене. Незаинтересоваността му не можеше да е по-очевидна.

— Какво искаш, Джун? — попита той безизразно.

— Майка ти ще се обърне в гроба, ако те чуе как говориш с една дама.

И тогава ми просветна. Джонсън. Фермата в съседство на тази на Кеш, за която ми разказа. Тези двамата сигурно бяха израснали заедно. Представата за сладката, млада първа любов, премина през ума ми... първа целувка, танци и разни подобни неща, за които дори не исках да си помислям. Кеш щеше да ми бъде първи във всичко и мразех дори мисълта, че тази жена може да е неговата първа във всичко. На мига почувствах антипатия, и макар да не бе по нейна вина, просто не можех да го предотвратя. Точно сега получавах хапка от ревността, която допреди малко изпитваше Кеш. Уау, кармата удряше бързо и силно.

— Да, вероятно майка ми би се преобърнала в гроба, ако не отведа жена си в къщата, далеч от тази горещина, и не я нахраня. Обзалагам се, че не си обядвала, нали? — попита той нежно, докосвайки устни до ухото ми, и загрижеността му бе очевидна.

— Аз... — Дори не можех да измисля какво да кажа. Бях прекалено заета да мисля какво има между Кеш и Джун. — Защо не отида да направя няколко сандвича, докато говориш с Джун? — предложих.

— Не съм сигурен, че има какво да говорим. Джун, ако баща ти има нужда от нещо, може да ми се обади. Така или иначе смятам да му се обадя заради изчезването на Сами.

— Защо се държиш по този начин? — изпръхтя тя и стисна лътящите си от гланц устни.

Наистина не исках да стоя тук и да слушам всичко това. Искаше ми се да ѝ кажа да отстъпи назад от съпруга ми, но истината бе, че не исках Кеш да изпитва чувства към друга жена. Затова бе най-добре да науча всичко сега, отколкото по-късно. Не исках нещо подобно да заседне в ума ми и още повече, след като тя живееше в съседство. Това винаги щеше да ме тормози, ако не останех сега и не научих истината.

— Не се държа по никакъв начин. Нямам време за игричките ти днес. Няма да ги играя. Никога не съм ги играл.

Тя сложи ръце на бедрата си и присви устни.

— Не мога да повярвам, че ще се ожениш за нея. Щом искаш жена, знаеш, че може да имаш мен. Да сложиш край на тази малка

война между семействата ни. Да обединиш земите ни. Ще бъдем страхотни заедно. Защо просто не го приемеш?

Опитах се да се отскубна от Кеш, отчаяна да се махна от тук, но той ме стисна по-силно.

— Този проклет град. Обзалагам се, че мастилото още не е било изсъхнало по брачните документи, преди всички да научат за това — каза Кеш.

— Да, защото никой не може да повярва, че правиш това. Всички те чакахме да извадиш главата от задника си и да ми предложиш брак.

— Ще се ожения за Клеър този петък, затова съветвам теб и целия град да се примирите с това. — Тонът му бе спокоен, сякаш не му дремеше дали хората ще се примирят, или не. Съмнявах се, че Кеш се интересува какво мислят останалите за него. Той не ми изглеждаше от типа мъже, които се тревожат за подобни неща.

— Това пръстенът на майка ти ли е? — възкликна шокирано тя и пристъпи напред с намерението да сграбчи ръката ми, но преди да се усетя какво се случва, се озовах отново праметната през рамото на Кеш.

— Върви си, Джун, и не идвай повече без покана — каза Кеш, влизайки пред входната врата.

— Не го прави, Кеш. Тя не е създадена за този живот — чух я да крещи, когато вратата се затръшна след нас.

— Пусни ме долу. — Мразех колко безизразно звучеше гласа ми. Не знаех какво да мисля за всичко, което се случи току-що. Почувствах се наранена и никак не ми хареса. Наранена, че е бил с нея, че са споделяли заедно специални мигове. Тя дори познаваше семейството му, но ми хареса, че Кеш ѝ даде ясно да се разбере, че съм негова и това е завинаги.

Той бе така студен с нея, че мисля, че може би го е наранила. Беше ясно, че той не иска да бъде с нея. Тя му се предлагаше на сребърен поднос, но той я отхвърли все едно е нищо. Емоциите от последните двадесет и четири часа сякаш ме смазваха. Тежестта им ме накара да искам просто да се сгромолясам на леглото.

Може би е права. Дори аз знаех, че не съм създадена за този живот. И знаех, че и Кеш го мисли, имайки предвид как се отнасяше с мен, все едно бях направена от крехко стъкло.

— Скъпа, не прави това. — Чух как заключва вратата зад двама ни и след няколко крачки ме сложи да легна на леглото, настанявайки се върху мен. — Ядосай се, но не говори с този глас.

— Какъв глас?

Лицето му се притисна до шията ми, а меката му коса помилва кожата ми.

— Без никакви емоции. Ядосай се отново.

— Трябва ли да се ядосвам?

— Да — каза той, целувайки шията ми.

Буца заседна в гърлото ми.

— Защо трябва да съм ядосана?

— Никой няма право да оспорва решението ни да се венчаем. Не им влиза в работата, но животът в малкия град е такъв. Но най-вече, тя нямаше право да казва всички тези неща пред теб. Ако беше обратното и пред мен стоеше мъж, който оспорваше правото ти да се омъжиш за мен, сега щях да съм в затвора. — Той изръмжа и гласът му звучеше така, сякаш наистина се бе ядосал само от представата, че някой друг би предложил да се омъжи за мен.

— Кеш, искам да видя лицето ти.

С едно бързо движение Кеш се дръпна назад, седна и ме повлече в скута си, карайки ме да обкрача бедрата му.

— Защо не прие предложението на тази Джун и не се ожени за нея, вместо да си поръчваш булка по пощата? Сигурно истински те е наранила, за да го направиш.

Големите му ръце обгърнаха лицето ми и палците помилваха устните ми, карайки ме да ги близна с език.

— Не, скъпа, тя никога не ме е наранявала. Адски много ме дразни! О, да! — Той въздъхна, сякаш не искаше наистина да говори за това. — Израснахме заедно. Или поне донякъде. Никога не съм й обръщал особено внимание. Не се интересувах особено от момичетата, докато растях. Повече се увличах по конете. Ако не бях на училище или не помагах на баща си, яздох коня си наоколо. Не се интересувах почти от нищо. А момичета като Джун не харесват това.

— Ами когато порасна? — настоях, искайки да науча повече.

— Тя опита да привлече вниманието ми. Винаги съм мислил, че е така, тъй като не проявявах интерес към нея. Въпрос на его, отколкото на истински чувства към мен. Когато започнах да се

замислям да си намеря момиче, исках да изпитвам нещо, подобно на това, което изпитваха родителите ми един към друг. И тогава те починаха.

Видях болката да проблясва в погледа му. Наведох се, целувайки нежно устните му, защото исках да съм по-близо до него.

— Случи се неочаквано. Автомобилна катастрофа. След това имах много неща на главата си. Трябваше да се погрижа за делата им и да управлявам фермата. Хората разчитаха на мен. И всичко останало замина през прозореца.

— Защо сега промени решението си? — попитах го аз.

Той обгърна с ръка задната част на главата ми и ме дръпна към себе си, карайки ме да облегна буза на рамото му. Започна да милва косата ми и аз притворих очи от удоволствие.

— Всичко, което правя, е да работя. Имам мъже, които ми помагат, но това не значи, че нощем не съм самотен. Все още искам това, което имаха родителите ми. Не мислех, че мога да го получа от една булка по пощата, но бях решен да опитам. Определено знаех, че няма да мога да го имам с Джун. Без да споменавам, че едва понасям звука от гласа ѝ. Тя мрънка непрестанно.

Усмигнах се и тялото ми се изпълни с облекчение.

— Никога ли не си я целувал?

Усетих го как се засмя.

— Не, скъпа. Никога не съм я целувал. Чувал съм, че някои мъже се оплакват от ревнивите си жени, но изглежда на мен ми харесва да ме ревнуваш.

— Не ревнувам — възразих и се прозях леко.

— Ще гледам да стоя далеч от нея, щом не ти харесва. Това изглежда най-правилното нещо, което мога да направя.

Изсумтях, тъй като той не пропусна да ми напомни, че очаква от мен да стоя далеч от Брандън.

Знаех едно нещо със сигурност. Щях да направя така, че да съм сигурна, че Кеш никога повече няма да се чувства самотен. Много добре знаех какво е усещането. Може и да не бях създадена да живея във ферма, но поне това бе нещо, което мога да направя.

ГЛАВА 8

КЕШ

Неохотно оставих Клеър в къщата, когато тя реши да „подреди кухнята“, докато аз трябваше да изляза и да се заема с работа. Проведох няколко телефонни разговора, докато наблюдавах как Клеър се върти из кухнята, подреждайки всичко, което бе купила днес от магазина. Господи, можех да стоя и да гледам по цял ден как малкото й тяло се движи из къщата. Но трябваше да тръгна. Нямах как да я гледам и да не я пожелаая, затова излязох, заключвайки вратата след себе си.

Яхнах коня си и се насочих към западната част на фермата, за да проверя дали момчетата имат нужда от помощ. Те жигосваха част от добитъка и исках да се уверя, че всичко е наред. Щом пристигнах, зърнах Ърл и се насочих към него.

— Някаква следа от Сами?

— Все още не. Мислиш ли, че е във фермата на Джонсън? — попита Ърл.

— Да. Говорих с новия им управител и той каза, че ще се оглежда. — Поех дълбоко дъх и поклатих глава, поглеждайки към обширните зелени поля. — Не му вярвам. Старият Джонсън е наел някакъв съмнителен тип и не смятам, че той мисли доброто на шефа си. Започвам да мисля, че е малко подозрително оградите да бъдат съборени в същото време, в което Сами изчезна.

— Боя се, че може да си прав. Ще оставя няколко от момчетата нощна смяна, за да оглеждат какво се случва. Да видим дали може да открием кой прави всичко това.

Погледнах към Ърл и кимнах. Беше неприятно, че се стигна до там. Ръководех фермата от доста години и досега никога не се бе случвало нещо такова. Вместо да си блъскам главата над това слязох, за да помогна на момчетата. Знаех, че колкото по-бързо свършим, толкова по-скоро ще можем да се насочим към вечерните си задължения. А след това по-скоро щях да взема жена ми в обятията си.

Тръгнахме към голямата къща и както обикновено се измих заедно с момчетата. Този път обаче на лицето ми се мъдреше огромна усмивка и сърцето ми препускаше от вълнение. Никога преди не бях изпитвал нещо подобно. Никога не е имало нещо, което да чакам с таква нетърпение. Получавах удовлетворенията от работата, която вършехме, и от това, че се грижехме за земята, но да има някой, който да те очаква у дома в края на деня, придаваше смисъл на всичко.

— Нещо определено ухае добре. Радвам се, че доведе г-жа Маккалистър тук, шефе. Наистина вече не можех да понасям готвенето на Ърл.

Засмяхме се, когато един от най-едрите мъже във фермата, с прякор Малчо, се затича подминавайки ни, за да нахълта в къщата. Отделих специални грижи да почистя добре ръцете и ноктите си, за да изглеждам добре за Клеър. Никога преди не бях изпитвал нужда да го правя — да се старая да изглеждам добре за някой. Но усетих, че ми се иска да я впечатля. Искях щом ме погледне да вижда всичко, което желае. Искях щом вляза в стаята всички други да изчезват и да има очи само за мен. Защото точно това изпитвах аз към нея. За това кратко време, тя се бе превърнала в центъра на света ми и исках за нея аз да бъда същото.

— Брандън е в плевнята с Пухи. Мисля, че ще започне да ражда всеки момент — каза Ърл, заставайки до мен, за да се измие за вечеря. — Ще изпратя едно от момчетата да му занесе чиния с храна.

Аз само изсумтях в съгласие, мислейки, че така е най-добре. Наистина не го исках около Клеър точно сега. Не знаех от къде се бе зародила тази ревност в мен, но бе тук и крещеше оглушително. Опитах се да я прогоня, казвайки си, че той е част от фермата, но и тя вече е, затова трябваше да ѝ се доверя и да загърбя ревността. Но дори от това да зависеше животът ми, точно сега не можех да направя това, което искаше от мен умът ми. Когато бе замесена Клеър, неандерталецът в мен вземаше превес над разума, и по някаква причина не ми пукаше, и нямаше да се съпротивлявам.

Когато приключих, почти изтичах в къщата, искайки да стигна до нея колкото се може по-скоро. Когато влязох, масата вече бе сложена, отрупана с чинии и храна, сервирана като за семейна вечеря, в големи купи, от които всеки да си сипва. Поех дъх и устата ми се изпълни със слюнка при мириса на печено телешко. Беше приготвила достатъчно

да нахрани армия заедно с всички възможни гарнитури. Дори и домашни бисквити. Погледнах в кухнята и я видях да поставя шоколадова торта на плота. Насочих се направо към нея.

Щом се добрах до нея, дори не спрях, а я вдигнах на ръце и я понесох към килера. Там я притиснах нежно към рафтовете и усетих как краката ѝ се обвиха около мен, за да намери опора.

— Кеш — прошепна тя, смеейки се тихо. — Какво правиш?

— Просто исках да благодаря на жена си за страхотната вечеря, която е приготвила.

Плених устните ѝ със своите и ги облизах нежно, усещайки как ги разтваря за мен. Усетих лек вкус на шоколад и простенах. Толкова сладък и хубав вкус. Всичко, което исках, бе да я целувам до безкрай.

Пръстите ѝ се вкопчиха в късата коса на тила ми, притискайки ме по-близо до нея. Все едно не можеше да се доближи достатъчно до мен. Тя стегна краката си около кръста ми и твърдят ми член се притисна силно в нея, докато целувката се превръщаше в нещо повече, отколкото бях възнамерявал. Е, кого залъгвах? Винаги исках повече от целувка, щом Клеър бе замесена.

Краткият миг се превърна в нещо много повече от първоначалния замисъл, та скоро се бяхме вкопчили един в друг, притискайки неистово телата си. Устните ми имаха нужда от още, затова се насочих към шията ѝ и близнах кожата ѝ, копнеейки да се наслажда на вкуса ѝ.

— Дори не си опитал храната, а ми благодариш по този начин. Какво ще се случи след като я опиташ?

Думите на Клеър бяха задъхани, докато езикът ми се плъзгаше надолу.

— Мисля, че и двамата знаем какво ще стане след първата хапка. Тя простена и се отърка в мен, подлудявайки и двамата ни.

— Кеш — прошепна тя и това ме накара да се отдръпна леко.

Да я чуя да изрича името ми така интимно, изпълнена със сексуално желание, което не исках да рискувам някой друг да чуе.

Откъснах устни от шията ѝ и я погледнах в очите, виждайки точно колко ме желае.

— Искаш ли още, скъпа?

Клеър облиза устни и кимна бързо и без колебание.

— Тази нощ. Ще бъдеш в леглото ми. Няма да те направя истински своя, докато не се венчаем. Но те искам тази нощ в леглото си.

Тя отново кимна, поемайки си дълбоко и накъсано дъх.

— Искам да ми покажеш това, което е мое. Искам да те вкуса. Няма да ми откажеш, нали?

Не беше въпрос, но тя затвори очи и кимна, сякаш дори мисълта бе повече, отколкото може да понесе.

Пуснах я надолу, позволявайки на члена си да се отърка в нея. Искан да докосна всяко местенце по голото ѝ тяло, но точно сега не бе подходящ момент. След секунда и двамата се усмигнахме един на друг. Забързаното напрежение бе изчезнало и сега между нас лежеше една леко удовлетворена нужда. След като тя пооправи дрехите си, а аз нагласих ерекцията в дънките си, хванах ръката ѝ и я измъкнах от килера, отвеждайки я в трапезарията, където останалите вече вечеряха.

Настаних я в скута си, начело на масата и сервирах две чинии от вкусната ѝ храна.

— Хапни, скъпа — прошепнах в ухото ѝ. Тя бе толкова дребничка. Можеше да си позволи да качи няколко килограма и щях да се постарая това да се случи.

Всички мъже разговаряха и се смееха, наслаждавайки се на домашно приготвената храна. Това стопляше сърцето ми и караше това място да се чувства цяло. Притискайки Клеър по-близо до мен, аз се усмигнах, докато се хранех. Всички мъже се възхищаваха на готвенето ѝ. Бях изпълнен с гордост и ревност, но се постарях поне този път гордостта да надделее. Откакто се помнех, тя бе най-доброто, което се е случвало на това място, затова щях да се фокусирам върху положителното, вместо да се държа като задник.

Неочаквано Брандън нахълта в трапезарията и аз обвих поздравно ръка около Клеър.

— Извинявай за прекъсването, шефе, но мисля, че малкото на Пухи се е обърнало. Май ще имам нужда от помощта ти.

Брандън дори не погледна Клеър. Това помогна раздразнението ми към него да намалее леко. Той беше добър работник и харесвах да го имам наоколо. Просто щеше да отнеме време да мога да понасям него, Клеър и ревността си, докато всичките са в една стая.

— Ще се погрижа за това. — Погледнах към Клеър, мислейки си, че това може да е нещо, което би искала да види. — Искаш ли да дойдеш и да гледаш, скъпа?

— Да. Помагала съм няколко пъти с животните. Ще видя с какво мога да съм полезна.

Изправих се и хванах ръката на Клеър, дърпайки я след себе си. Обърнах се към Брандън.

— Върви, почисти се и вечеряй. Ние ще се погрижим за Пухи тази вечер. — Погледнах към Ърл и го видях да кима с глава. Знаех, че той ще се погрижи за нещата в къщата и ще гледа, който е наред да чисти днес, да си свърши работата, преди да си легнат.

Дърпайки Клеър след себе си, двамата отидохме до плевнята в близост до къщата. Държах ръката ѝ докато вървахме и простото действие ме накара да се усмихна. Беше някак удовлетворяващо и се чувствах така, сякаш сме го правили цял живот, а не е напълно ново за нас.

— Е, коя е Пухи? — попита Клеър щом влязохме в плевнята.

— Тя е една от овцете, които имаме, и ни е нещо като домашен любимец. Нямаме достатъчно голямо стадо, че да печелим от продажбата на вълната им, затова я даряваме на градския кръжок по плетене, за да я използват. — Отведох Клеър до една от яслите и видяхме там овцата да лежи върху сламата.

Когато се наведохме до нея, тя бе леко изплашена, но все пак ми позволи да сложа ръка на корема ѝ. От това, което усещах, агнето наистина се бе обърнало в грешната посока, въпреки че скоро щеше да се роди.

Вдигайки поглед видях как Клеър седна на земята, взимайки главата на Пухи в скута си. Тя започна да я милва и да издава тихи звуци, опитвайки да успокои бъдещата майка.

— Прекалено късно е да обърнем агнето, затова изглежда ще трябва да се роди с краката напред. Това ще е болезнено за майката, затова ако искаш да ми помогнеш, ще трябва да я държиш.

Клеър ме погледна и видях тъгата в погледа ѝ, но след миг тя изчезна и Клеър кимна, решена да помогне. Тя стисна по-здраво Пухи и започна да ѝ говори, сякаш е истинска майка, която скоро ще роди.

— Можеш да го направиш, Пухи. Знам, че можеш. Бъди смела. До теб сме.

Виждайки я такава, нещо в мен омекна и мисълта за това какво би било да имаме собствени бебета премина през ума ми. Тръснах глава, преди да съм се увлякъл в мечти, мислейки, че трябва да се концентрирам върху това, което правех. Помагал бях за раждането на няколко обърнати на обратно животни и никога не е било лесно. Губехме някои от майките, затова винаги имаше опасност да се случи нещо такова.

— Добре, мамче. Нека извадим това бебе.

— Как ще го кръстим?

Вдигнах поглед, виждайки как Клеър държи агънцето, докато го почиства. Раждането отне часове и беше трудно за всички, но Пухи се справи като шампион и сега имахме най-новото попълнение към фермата Маккалистър.

— Както пожелаеш, скъпа. Момиче е.

Клеър ме дари с най-сладката си усмивка. Тя помогна на агънцето да започне да суче и щом го настани удобно до майка му, дойде при мен.

— Тя прилича на топче памук. Какво ще кажеш да я кръстим Памуче?

Не издържах повече. Грабнах я и я притиснах в обятията си.

— Да. Мисля, че Памуче е идеално. Пухи и Памуче. Мамка му, адски сладко звучи.

Клеър ме тупна с ръка игриво, докато излизахме от плевнята, оставайки майката и малкото да спят. Вървахме ръка за ръка към къщата, а навън вече се бе стъмнило. Небето бе обсипано със звезди и беше някак романтично да бъдем навън само двамата.

Раждането бе отнело часове и беше късно, но все още помнех какво ми обеща тя по-рано днес. И смятах да я накарам да удържи на думата си.

Щом стигнахме до къщата и влязохме, аз се обърнах и заключих вратата. При звука тя се обърна към мен и можех да почувствам как сърцето ѝ забърза ритъма си.

— Мисля, че и на двамата ще ни е от полза да си вземем душ преди лягане.

Тя погледна към коридора в посока спалнята и банята, преди да вдигне поглед към мен. Можех да видя в погледа ѝ, че е нервна, и все пак тя кимна леко и това ми бе достатъчно да се хвърля към нея. Обвих я с ръцете си и изчаках да вдигне поглед към моя, за да пленя погледа ѝ. Исках винаги да се чувства в безопасност, щом е с мен.

— Нека те изкъпя, скъпа. Да ти покажа колко добре ще се грижа за теб. Да ти дам причина да се омъжиш за мен в петък. Да не бъде само защото се налага да го направиш, а защото ще искаш да го сториш.

— Кеш — прошепна тя, а зад името ми се четеше толкова много. Притеснение, нужда, срамежливост и желание се сливаха в едно.

— Имаш ли ми доверие? — попитах, тъй като имах нужда да го чуя от самата нея.

Тя се усмихна и видях отговора в очите ѝ, миг преди да го изрече.

— Да.

Притиснах я към гърдите си и я понесох към банята. Сложих я да седне на плота до мивката и се насочих към душа, пускайки водата и нагласяйки идеалната температура. Когато свърших, се върнах при нея, където тя просто седеше, прехапала устната си.

Изритах ботушите си, докато разкопчавах ризата си. Останах само по дънки. Тя отново задъвка устната си, докато гледаше как посягам към колана си, и това направо ме подлуди. Само по начина, по който ме гледаше, сякаш не можеше да откъсне погледа си от мен, ме влудяваше до крайност.

Когато разкопчах колана, смъкнах ципа на дънките си и ги бутнах надолу по бедрата си, оставайки само по боксерки. След това реших да стигна до края и да сваля и тях, показвайки ѝ се целия, тъй като възнамерявах да бъда последния мъж, който вижда гол в живота си.

Стойки гол пред нея, с твърдия си, изправен нагоре член, се чувствах като бог. Тя ме гледаше с огромните си очи. Облиза устни и едва успях да остана на мястото си.

— Клеър.

Очите ѝ се стрелнаха нагоре към мен и лицето ѝ пламна от неудобство, задето я улових да гледа ерекцията ми. Исках да ме гледа и

се надявах да ѝ хареса това, което вижда, освен това имах нужда от повече. Имах нужда да я усетя отново в ръцете си.

— Свали си дрехите, скъпа.

След секунда колебание, с леко треперещи пръсти, тя започна да разкопчава блузата си. Беше сладко мъчение. Всяко копче, което разкопчаваше, ми показваше малка част от перфектното ѝ тяло. Когато приключи, тя остави дрехата да се плъзне по раменете ѝ. Пристъпих към нея, неспособен да се сдържа. Имах нужда да я докосна. Бе облечена с обикновен бял сутиен, а нежната ѝ кожа блестеше на светлината от лампите.

Наведох се и свалих ботушите ѝ, преди тя да стане и да разкопчае късите си панталонки. Когато ги смъкна по бедрата си заедно с белите памучни бикини, погледът ми не се откъсваше от очите ѝ. Не исках да я плаша или да я карам да се чувства неудобно, затова не отмествах очите си от нейните. Видях как посяга да свали сутиена си и щом го чух как пада на пода, посегнах и хванах ръката ѝ, повеждайки я към душа.

В мига щом топлата вода се блъсна в нас, аз я притиснах към себе си. Тя затвори очи и се облегна на мен, позволявайки на топлата вода да потече по главата ѝ. Измъкнах фибите от косата ѝ, и ги сложих на рафта под душа. Гъстите ѝ руси къдрици се посипаха по раменете ѝ. Прокарах пръсти през тях, а тя отвори очи и ме погледна.

— Нека те измия — прошепнах аз, посягайки към шампоана, и започнах да мия косата ѝ.

Ръцете ми се напълниха с пяна, докато масажирах главата ѝ, а тя простена. Усетих топлото ѝ влажно тяло да се притиска към моето, а твърдият ми член се отърка в мекия ѝ корем. Мамка му. Щях да правя това всяка вечер до края на живота си.

Стиснах силно зъби, за да се сдържа да не свърша върху нея още сега. Усещането на кожата ѝ срещу моята бе почти достатъчно да ме отведе до върха. Никога не съм знаел, че нечия кожа може да бъде толкова нежна. Погледът ми се плъзна надолу по тялото ѝ, виждайки пълните ѝ гърди с розови твърди връхчета. Устата ми се изпълни със слюнка докато я гледах, но просто продължих да мия косата ѝ, мислейки си какво бих искал да направя с тези прекрасни гърди. Исках да ги засмуча, да тласна члена си между тях и пълнотата им да ме стисне силно.

Когато приключих с косата ѝ, сложих малко балсам и го разнесох с пръстите си по къдриците ѝ. Погледнах отново надолу между телата ни, виждайки как членът ми наднича отдолу, опрян на корема ѝ. Гледката на главичката, почти лилава от нужда, опряна в бледата ѝ кожа, бе повече отколкото можех да понеса.

Клеър притисна ръце към гърдите ми, а аз се пресегнах за сапуна и започнах да почиствам тялото ѝ. Между нас потекоха пътечки от сапунени мехурчета, карайки телата ни да станат хлъзгави, едно срещу друго. Извивките ѝ се докосваха до тялото ми, а членът ми запулсира от нужда. Когато ръцете ми се плъзнаха надолу към гърдите ѝ, стиснах нежно всяко от двете ѝ зърна, усещайки я как се притиска към мен и стене тихо от прекрасното мъчение.

— Малки са — чух тихия ѝ шепот.

Обгърнах гърдите ѝ в шепите си.

— Изглежда, че ми пасваш перфектно — казах ѝ и прокарах палец по зърната ѝ.

— Кеш.

Името ми отекна в банята, когато прокарах ръце надолу по тялото ѝ, заставайки на колене пред нея. От това място можех да я видя цялата. Тесните ѝ бедра и ханш, и малката туфа руси къдрици, криещи женствеността ѝ. Твърдият ѝ клитор и сладкият ѝ нектар просто чакаха да ги опитам.

Вместо да я вкуся обаче, както копнеех, аз я измих нежно и продължих надолу към краката ѝ. Стараех се да контролирам нуждата си, и това вероятно бе най-трудното нещо, което съм правил в живота си.

Щом я изкъпах напълно, се насапунисах бързо, за да може скоро да излезем от душа. Ръцете ѝ започнаха да се плъзгат по гърдите ми, но се наложи да я спра.

— Не още, скъпа. Ако ме докосваш, няма да мога да се спра. А си обещах, че ще изчакам и ще те направя своя в деня, в който се венчаем. — Целунах дланите на ръцете ѝ и излязохме от душа, преди да подсуша първо нея, а после и себе си.

Щом бяхме готови, отново я вдигнах на ръце и я понесох към леглото ни. Издърпах покривката и я положих върху чаршафите, настанявайки се върху нея. Бяхме напълно голи и щеше да бъде толкова лесно да се плъзна в малкото ѝ тяло, но не го направих. Тази

нощ щях да ѝ доставя колкото мога по-голямо удоволствие и след това щях да я държа в ръцете си, докато спи. Не бях сигурен дали може да ме поеме целия, затова нещата, който щяхме да направим тази нощ, можеше да бъдат всичко, което някога бихме могли да правим. И колкото и да ми се искаше да проникна дълбоко в нея, не исках да рискувам да я нараня.

— Господи. Как излязох толкова голям късметлия?

Руменина изби по бузите ѝ и се плъзна надолу към гърдите ѝ. Видях я как прави опит да се покрие и спрях ръцете ѝ.

— Не, скъпа. Не се крий. Не и от мен. — Навеждайки се надолу, целунах нежно устните ѝ, преди да се насоча към шията ѝ. — Прекалено красива си. Не знам колко мога да понеса.

Продължих да се движа надолу, стигайки до гърдите ѝ. Поех едното зърно в уста и го засмуках, преди лекичко да го ухапя, усещайки как тялото ѝ се гърчи под мен. Не бързах, наслаждавах се първо на едната, а после на другата гърда. Облизах я цялата, след това зарових лице между двете хълмчета, преди да се придвижа до долната страна, където беше най-меко. Когато вкусих всеки милиметър от нея се придвижих надолу, целувайки мекия ѝ корем, хапейки я от време на време. Клеър се изкикоти и се размърда под мен, а аз се усмихнах срещу кожата ѝ.

— Кеш, гъделичкаш ме!

Потърках наболата си брада в нея, карайки я да се закикоти по-силно. Обожавах този звук. Беше като музика за ушите ми, и исках да го чувам до края на живота си.

Когато минах още по-надолу, притиснах уста към хълмчето покрито с руси къдрици, а кикотът ѝ се превърна в стон. Притиснах носа си в нея, вдъхвайки прекрасното ѝ ухание на ябълки, изгаряйки от желание да я вкуса. Притиснах леко бедрата ѝ и те се разтвориха пред мен с трепет. Вдигнах поглед, виждайки руменината по лицето ѝ, и без да откъсвам очи от нейните я целунах. Тя простена от усещането и завъртя леко бедра, а малкото ѝ тяло се наслаждаваше на устните ми.

— Кеш.

— Всичко е наред, скъпа. Ще ти дам това, от което се нуждаеш. — Помилвах с ръце вътрешната страна на бедрата ѝ, опитвайки се да я успокоя.

— Не. Аз просто... Никога не съм правила това. — Вдигнах поглед към нея и видях, че се е изчервила още повече. — Аз... — Тя си пое дълбоко дъх и след това сложи ръце върху лицето си, сякаш ако не ме гледа, това ще ме накара да изчезна. — Девствена съм. Никога не съм правила нищо от това. По дяволите, ти си първият мъж, който ме целува.

Чувайки думите ѝ, усетих как от члена ми потича малко семенна течност. Да зная, че ще ѝ бъда първият и последният мъж, караше неандерталецът вътре в мен да изреве от гордост. Ако преди мен бе имала сто мъже, нямаше да ме е грижа, но ревността, за чиято сила не бях подозирал, сега се стопи. Исках да ѝ покажа, че няма от какво да се срамува. Че това, което ми дарява, е безценен дар. Че го ценя. И че исках да съм сигурен, че това ще е перфектно за нея.

— Благодаря ти, Клеър. Всичко, което ми даваш, е безценен дар за мен. Ти си по-важна за мен отколкото мислех, че е възможно. Ще се постарая да се почувстваш добре. Толкова добре, скъпа. — Тя отмести ръце и ме погледна. Целунах вътрешната страна на бедрото ѝ и отново се насочих към сърцевината ѝ. — Просто ме остави да се погрижа за теб, скъпа. — Смятах да ѝ покажа какво е истинско удоволствие.

Устните ми се сведоха надолу и усетих сладкия вкус на нектара ѝ по езика си. Близнах я и се насочих към клитора ѝ, искайки да вкуся всеки милиметър от нея. Засмуках я и тласнах езика си между влажните ѝ гънки. След това плъзнах внимателно пръст в нея. Можех да усетя химена ѝ, стегнат и непокътнат. Тя бе толкова малка и стегната, че щеше да бъде почти невъзможно да поместя дори главичката на члена си в нея.

Сякаш чула мислите ми, тя завъртя бедра и пръстът ми се плъзна дълбоко в нея. Клеър движеше ханша си нагоре и надолу срещу пръста и устата ми, наслаждавайки се на удоволствието, което ѝ доставях. Нещо в това как невинно момиче като нея се наслаждава на ласките ми ме накара да се възбудя още повече. Сякаш тялото ѝ се събуждаше за живот под мен и членът ми започна да пулсира болезнено от нуждата.

Игнорирайки него и вероятно вече посинелите си топки, аз се върнах към входа на женствеността ѝ. Сграбчих бедрата ѝ, впивайки пръсти в нежната ѝ кожа и зарових отново лице в нея, опитвайки да вкуся колкото мога повече от сладостта ѝ. Само след миг тя се напрегна под мен и ръцете ѝ сграбчиха косата ми. Стисна ме толкова

силно, сякаш се опитваше да се откъсне от мен, и отговорът ми бе да я сграбча още по-здраво.

Докато смучех клитора ѝ, гърбът ѝ се вдигна от леглото и тя полетя през ръба. Усетих как котенцето ѝ пулсира под устните ми, когато оргазмът я заля. Тя простена името ми през стиснатите си зъби и всичко, за което можех да мисля, бе колко е интензивно всичко това за нея. Да притискам устата си върху сладката ѝ женственост и да усещам колко силно свършва срещу лицето ми, бе повече отколкото можех да понеса. Усетих влага между краката си и осъзнах, че аз също съм свършил. Опитах да се сдържа, но усещанията бяха прекалено силни. Невероятният ѝ вкус, усещането на тялото ѝ под моето, звукът на стоновете ѝ... всичко това разкъсваше контрола ми.

Когато я усетих да се отпуска под мен, вдигнах лице към нея и ѝ се усмихнах. Усмивката ми стана още по-широка, когато забелязах, че тя буквално е изпаднала в несвяст, с леко разтворени устни и затворени очи, докато гърдите ѝ се надигаха забързано.

Изправих се тихо и се почистих възможно най-добре, преди да се покатеря обратно на леглото до нея. Притиснах гърба ѝ към гърдите си и тя дори не помръдна, докато издърпвах завивките върху телата ни и изгасях лампата.

Усетих как се усмихвам, когато тя измънка нещо в съня си. Знаех, че аз съм виновникът за това нейно отпуснато състояние. Просто ми се искаше да има начин, по който да ѝ покажа колко специална е тя за мен.

ГЛАВА 9

КЛЕЪР

Погледнах се в огледалото и не можех да повярвам колко добре ми пасва перленобялата рокля. Може би трябваше да я стесня само леко около бедрата, за да е идеална, стигайки до коленете ми. Роклята бе тясна около талията и се разкрояваше надолу. Горната част прилепваше плътно към тялото ми, създавайки илюзията, че имам щедро деколте, благодарение на бялата дантела, която покриваше горната част на гърдите ми и целия ми гръб, оставяйки единствено ръцете ми голи.

Денят, след като попълнихме документите за брака си, имах малко свободно време. Вече бях изчистила цялата къща, затова, след като приготвих лазанята за вечеря и я пяхнах да се пече във фурната, реших да се поразходя наоколо и се озовах на тавана.

Цялата стая бе пълна с кутии. Вещите, които са принадлежали на родителите на Кеш, бяха пхнати в кутии и складирани тук горе. Сега разбирах защо къщата изглежда така гола. Той бе прибрал доста неща. Открих кутия с надпис „Сватба“ и просто не успях да се сдържа. Отворих я и вътре намерих семпла бяла булчинска рокля и сватбен албум.

Още от първата снимка разбрах, че това са родителите на Кеш. Той приличаше много на баща си. Приликата беше наистина удивителна. Родителите му изглеждаха много влюбени. На всяка снимка баща му гледаше майка му така, сякаш бе създала луната. Беше наистина красиво и ме накара да се зачудя дали щяха да ме харесат. Знаех колко много щеше да значи това за Кеш. Беше лесно да се види колко много са значили за него. Виждах го в начина, по който говореше за тях и за фермата.

Кеш ме намери там. В погледа му пламна нещо, когато ме видя на пода с албума разтворен в скута ми. И тогава разбрах. Всичко бе тук горе, защото му бе трудно да гледа тези неща. Всичко това бе причината за самотата, която изпитваше той. И това, че ми каза, че

иска да нося роклята, самият факт, че искаше да сваля нещо от тавана, значеше много. Значеше, че вече е успял да преживее тази огромна загуба. Че продължава напред. С мен. И двамата бяхме изгубили семейството си, но бяхме готови заедно да сложим началото на собствено семейство. Миналото бе много по-лесно за понасяне, щом бяхме заедно.

Не знаех дали той осъзнаваше колко много значи това, което ми бе казал. Знаех, че вече ми бе дал пръстена, но това бе някак различно. Беше по-интимно. Караше ме да се чувствам така, сякаш принадлежа тук и че съм Маккалистър не само по име.

Прокарах ръка през косата си за хиляден път. Къдриците ми днес не се поддаваха на никакво укротяване. Сякаш имаха собствено мнение. Обикновено я връзвах на кок, но преди да излезе, Кеш ме помоли да я оставя пусната.

Опитах да възразя, но се озовах по гръб на леглото с лицето му между бедрата ми. Това беше нещо, което напоследък той обичаше да прави. Накара ме да свърша два пъти, преди да се предам и да развея белият флаг. Не че това го накара да спре. Когато по-късно излязох от банята, всичките ми фиби бяха изчезнали. Той сякаш имаше фетиш към буйните ми къдрици и ме караше аз също да ги харесвам все повече и повече, с всеки изминал ден. Той винаги си играеше с тях или сгушваше лицето си в тях, докато спяхме. Обвиваше пръста си с тях и след това ги пускаше, удивен от формата им.

Усмихнах се на спомена. Беше трудно да повярвам, че срещнах този мъж едва преди четири дни. За тези четири дни животът ми се бе променил толкова много. Той ме караше да изпитвам неща, за които дори не бях подозирала, че е възможно. Дори не осъзнавах, че в мен има части, които копнеят да бъдат запълнени.

Взех чантичката си, обух белите си пантофки и се насочих навън, през спалнята към входната врата. Кеш бе казал, че ще отиде до фермата на Джонсън, за да говорят за нещо. Нямахше повече строшени огради и Сами бе отново в безопасност у дома. Но снощи някой бе влязъл в обора и бе пуснал шест коня. Мъжете търсеха злосторника, а Кеш се опитваше да остане спокоен.

Отключвайки вратата, я отворих и изписках тихо, когато се озовах очи в очи с мъж, който не познавах. Той бе вдигнал ръка, сякаш се канеше да почука.

— Съжалявам, г-жо. Не исках да ви стряскам — каза той, сваляйки шапката си „Стетсън“, за да разкрие късата си руса коса.

— Аз се извинявам. Просто не очаквах да има някой отвън, когато отворих вратата.

Той се усмихна, а тъмните му очи се плъзнаха надолу по тялото ми без да бърза. Това ме накара да настръхна.

— Аз съм Били Бъкман, управителят на фермата Джонсън. — Той протегна свободната си ръка към мен.

— Клеър Маккалистър — отвърнах, приемайки ръката му. Когато опитах да се отдръпна, той ме стисна леко, сякаш нямаше намерение да ме пусне, но все пак го направи след миг.

— Не още. — Той се усмихна, сякаш изричаше обикновена малка шега и ме накара да присвия очи към него.

— Предлагам да направите крачка назад, г-н Бъкман. Съпругът ми не харесва в дома ни да влизат чужди хора, когато го няма.

— Не знаех, че двамата вече сте се оженили — каза той, игнорирайки думите ми.

Минах покрай него и затворих вратата след себе си, карайки го да отстъпи назад. После пристъпих настрани, опитвайки се да поставя по-голяма дистанция помежду ни.

— Точно сега, Кеш е във фермата на Джонсън. Не би ли трябвало и вие да сте там?

— Той винаги ли ти казва всичко за работите си?

Начинът, по който каза *работите си*, накара сърцето ми да забие учестено. Тонът му също не бе от най-успокоителния. Той не откъсваше поглед от мен и аз хвърлих бърз поглед към пътя, извиващ се нагоре по хълма. Кеш трябваше да се върне всеки миг. Каза, че няма да се бави и че много скоро ще тръгнем за града.

Ботушите на мъжа изтропаха по верандата, когато направи крачка към мен.

— Нищо чудно, че Джун бе така ядосана, задето си я изместила. Ти си хубава малка женичка. Не съм сигурен какво въобще ще прави Кеш с теб. Въобще не смятам, че си способна да издържиш една здрава езда.

Свих се от думите му, защото много добре знаех, че не говори за езда на кон. А и предположенията му бяха прекалено близко до истината.

Той се пресегна и хвана една от къдриците ми.

— Но Джонсън не са си у дома. Отидоха на пазар за добитък. Само Джун е там. Колко дълго той е там, сам с нея?

Тялото ми замръзна при думите му, Кеш го нямаше вече час. Обърнах се, за да отблъсна ръката му от косата си и да му кажа да си върви, но преди да успея, той изчезна. Силен шум се чу, когато тялото на Били бе откъснато от мен и се блъсна в къщата. Ръката на Кеш се обви около гърлото му и лицето на Били започна да почервенява.

Кеш го бе вдигнал почти на половин метър от земята. Не бях забелязала колко е нисък мъжа, но сега, когато Кеш бе застанал до него, беше очевидно.

— Мислиш, че можеш да идваш в дома ми и да докосваш жена ми? — Лицето на Кеш бе толкова близо до това на Били, че трябваше да пристъпя леко настрана, за да го видя. Сега лицето на Били добиваше лилав оттенък и не мисля, че Кеш наистина очакваше отговор на въпроса си. Беше очевидно, че мъжът нямаше как да обели и дума, имайки предвид как го стискаше Кеш.

— Няма да я гледаш, няма да я докосваш. Мамка му, дори няма да знаеш, че съществува. — Кеш бе толкова разярен, че можех да видя как гнева пулсира във вените му. Той продължи да души Били, а всичко, което можех да направя аз, бе да стоя и да гледам. Всичко бе станало толкова бързо. Дори не знаех от къде се взе Кеш. Сякаш бе разбрал, че някой мъж ме е докоснал и *пуф*, просто се материализира пред нас. И към момента, подобно нещо нямаше да ме изненада.

— Мамка му! — чух някой да крещи и откъснах поглед от сцената пред себе си.

Видях Ърл и трима от мъжете на Кеш да тичат към верандата. Те се хвърлиха върху Кеш, опитвайки да го откопчат от другия мъж. И четиримата едва успяха да го накарат да пусне Били. Когато Кеш го стори, мъжът се плъзна надолу, сгромолясвайки се на верандата. Ръцете му се вдигнаха към гърлото му и той започна да кашля и да се дави. Погледнах към Кеш, който сега бе удържан от мъжете, но изглежда не бе готов да се успокои. Той се дърпаше и бе очевидно, че иска да се нахвърли отново към мъжа.

— Мамка му, той я докосна — излая той и в мига, в който се откопчи от мъжете, които го държаха, аз скочих пред него. Той се закова на място и едва не ме прегازی, но аз се хвърлих в ръцете му и се

обвих около него. Нямах как да продължи към Били, след като се бях впила в него. Ако не успеех да го спра, започнах да осъзнавам, че може да убие мъжа.

Ръцете му се насочиха към задника ми, сграбчвайки ме с лекота. Отдръпнах се и обгърнах лицето му с ръце.

— Ще се ожениш ли днес за мен, или смяташ да отидеш в затвора? — попитах, навеждайки се толкова близо до него, че устните ни едва се докоснаха, и можех да видя как се отпуска.

— Ще се оженя за теб.

— Мислиш ли, че ни трябва практика с частта с целувката по време на церемонията? — пошегувах се, потърквайки устни в неговите.

Той ме целуна. Твърдо и настоятелно, почти изсмуквайки дъха от дробовете ми. Можех да почувствам всичко, което той изпитваше преди миг. Целият адреналин още туптеше в тялото му, но този път го изливаше върху мен. Прекалено скоро за вкуса ми той се отдръпна, прекъсвайки целувката.

— Разкарайте го от земята ми — каза Кеш, без да откъсва поглед от моя, като ме вдигна и ме понесе към къщата.

— Ще се обадя на шерифа. Той ще научи за това.

— Като го направиш, ще му напомниш ли, че все още ми дължи сто долара от последната покер вечер? — чух да пита Ърл, докато Кеш изрита вратата зад нас, затваряйки я преди да ме пусне да стъпя на пода.

Погледът му се плъзна по мен и можех да усетя как последните частици от напрежението изтичат от тялото му.

— Проклятие, изглеждаш перфектно. — Гласът му бе дрезгав и отстъпи крачка назад от мен. Аз на мига пристъпих към него и той вдигна ръка.

— Едва се сдържам, скъпа. Трябва да те отведе в съда, и ако точно сега ме докоснеш, имайки предвид как се чувствам, ще се прекърша и ще те взема още тук и сега, на пода.

— Има нещо повече от това, което се случи току-що навън, нали? — попитах, посочвайки към входната врата.

— Да. Вече бях бесен преди да видя как Били посяга към теб и те докосва. След това просто чашата преля.

— Какво се е случило?

— Нищо. Едно голямо шибано нищо.

Аз само го изгледах. Кеш прокара ръка по лицето си, преди да зарови пръсти в тъмната си коса.

— Отидох във фермата на Джонсън, но те не си бяха у дома.

— Но Джун беше.

— Но Джун беше — призна той, а аз се почувствах несигурна. Не ми харесваше как звучи това.

— Седнах и чаках известно време, докато Джун не спираше да приказва. Скъпа, знаеш как се чувствам щом чуя гласа ѝ — каза той измъчено, карайки ме да извъртя очи. — Тя ми предложи нещо за пиене. Казах ѝ, че не искам, и че ако родителите ѝ не се върнат до пет минути си тръгвам. И тогава, мамка му, тя полудя. Опита се да ми се нахвърли. Успях да се дръпна и тя падна на пода. Силно. И след това започна да плаче. — Той ме погледна за няколко дълги секунди и просто можех да видя, че има още нещо, което не желае да ми каже.

— Какво, Кеш? Просто го кажи.

— Прескочих я и просто си тръгнах.

— Добре.

— Добре? — повтори той думите ми. — И не си ядосана? Помислих, че ще се ядосаш, задето просто я зарязах. Последния път, когато тя се разрева, ти ми каза да се държа добре. Помислих...

— Затова ли беше така ядосан?

— Мамка му, това е голяма част от причината. — Той си пое дълбоко дъх. — Всичко, за което можех да мисля, е как ще полудея, ако някой мъж стои и тридесет минути ти говори как трябва да се омъжиш за него, и в следващия момент заобиколих къщата и на шибаната ми веранда имаше проклет мъж, който, мамка му, те докосваше. — Той изкрещя последните думи.

Аз поклатих глава, пристъпих към него, слагайки ръце на гърдите му и просто му се усмигнах.

— Как може да се усмихваш? Все още искам да изляза навън и да строша кокалите на онзи тъпанар.

— Усмихвам се, защото си толкова ревнив. Изпитваш ревност дори и вместо мен. — Започнах да се смея, защото само фактът, че го изричам на глас, го правеше още по-забавно.

Той поклати глава.

— Трябва да се венчаем. Мисля, че това ще е от полза.

Не бях сигурна кого се опитва да убеди. Мен или себе си.

— Разбира се, че трябва — подкачих го аз.

— Може би ако се разкарваш наоколо със закръглено малко коремче, това също ще е от полза — добави той.

— Може ли да караме едно по едно? Първо сватбата — напомних му аз.

— Сключваме брак и смятам много сериозно да се фокусирам върху тази задача.

— Обещания, обещания — пошегувах се аз.

Той се наведе надолу и ме целуна леко по устните.

— Това ще е най-бързата сватба, която този град е виждал.

ГЛАВА 10

КЕШ

Пантите изскърцаха протестиращо, когато изритах вратата, затваряйки я зад нас.

— Завъртете ключа, г-жо Маккалистър. Ще имаме нужда от малко уединение.

Клеър се изкикоти в ръцете ми, но се обърна, за да изпълни нареждането. Почти се затичах към коридора водещ към спалнята ни, толкова отчаяно исках да я отнеса там. Чувствах, че щом се озовем там, тя ще стане моя и никога няма да може да ме напусне.

Сватбата ни щеше да стане историческа. Без съмнение най-бързите „да“ в историята на щата Тексас. Когато съдията се обърна, за да попита дали някой възразява, аз измъкнах пръстена от ръката му и го надянах на пръста на Клеър, преди мъжа да е изрекъл до край изречението си. Дръпнах я към себе си, целунах я по устните и казах: „Готови сме“.

Клеър се смя през цялото време, докато я изнасях от съда, но аз бях смъртоносно сериозен. Нямах да дам възможност на никой да възрази за каквото и да е било, и мамка му, определено нямаше да чакам нито миг повече, преди да я направя своя. Пътят от града до ранчото бе достатъчно дълъг, затова щом пристигнахме я вдигнах на ръце и я пренесох през прага, отправяйки се към спалнята.

— Кеш, ще се нараниш, ако продължиш да търчиш наоколо, носейки ме на ръце. Успокой се. Няма да отида никъде.

— Скъпа, мога да те нося до края на живота си и дори няма да се изпотя. Толкова си дребничка. Ще трябва да започнеш да се храниш по-добре. Налага се да понапълнееш — заявих аз, карайки я да се изкикоти.

Щом се озовахме в спалнята изритах вратата, затваряйки я, и я сложих да стъпи до леглото. Днес беше толкова красива и не можех да държа ръцете си далеч от нея нито миг повече. Притискайки я към себе си, аз я погледнах в очите, а тя прехапа долната си устна.

— Нервна съм — прошепна тя и видях как по бузите ѝ плъзна руменина.

— Просто искам да легнем заедно голи, скъпа. Не съм сигурен докъде можем да стигнем. Ти си така дребничка, а аз съм... — млъкнах, без да съм сигурен какво искам да кажа.

— Гигантски — довърши тя вместо мен, а зениците ѝ се разшириха, оглеждайки тялото ми.

— Ще действаме бавно. И когато не можем да правим повече, ще спрем. — Хващайки брадичката ѝ, вдигнах лицето ѝ към своето, за да види, че съм сериозен. — Знаеш, че никога не бих направил нещо, което да те нарани. Ще действаме бавно, скъпа. Много бавно.

Тя ми се усмихна и накара сърцето ми да се преизпълни с любов. Ето за това бе всичко. Влюбих се в нея от мига, в който я видях в кухнята си. Цялата тази дива коса и голяма уста, които насочваше към мен така смело, все едно не бях три пъти по-едър от нея. Тя не бе никак изплашена от мен. В мигове, в които всички обикновено бягат надалеч, тя просто извърташе очи и ме удряше по гърдите, наричайки ме грубиян. Бях изгубен и никога не съм се чувствал по-щастлив в живота си.

Навеждайки се, целунах устните ѝ и обгърнах с длани кръста ѝ. Тя вдигна ръце и ги обви около тила ми, държейки се за мен, докато се целувахме. Както винаги, щом се докоснехме, лекия огън избухваше в бурна клادا, и само целувка не ни бе достатъчна. Посягайки назад, аз откопчах копчето на тила ѝ и плъзнах ципа надолу по дължината на гърба ѝ. Роклята се свлече нежно около кръста ѝ и аз я задържах там, докато Клеър не се отдръпна, оставяйки я да се свлече на пода. След това тя събу пантофките си, оставайки само по бели дантелени гащички.

— Господи, Клеър. Ти си най-красивото нещо, което съм виждал в живота си. — Сложих ръка на гърдите си, в опит да попреча на сърцето ми да изскочи от тях. Само я гледах, а усещах как коленете ми омекват и бях готов да пожертвам дори живота си, стига тя да бъде щастлива. Надявах се, че мога да бъда достоен съпруг, тъй като тя заслужаваше да има най-доброто, което може да ѝ предложи живота. И до края на дните си щях да правя всичко, за да задоволя нуждите ѝ.

Тя ми се усмихна, а русата ѝ къдрава коса се спускаше около главата ѝ като ореол. Слънцето залязваше навън и през прозореца

надничаха златисторозовите му лъчи, обливайки я в светлина, и карайки ме да стоя и да гледам красивата си булка като идиот. Тя се наведе, смъквайки бикините си, преди да легне на леглото, чакайки ме. Би трябвало да се раздвижа и да отида при нея, но стоях като парализиран от невероятната ѝ красота.

— Кеш. Там ли смяташ да стоиш цялата нощ, или ще дойдеш, за да правиш любов със съпругата си?

Тя се изкикоти и ме откъсна от трансa ми. Изведнъж започнах да действам бързо. Смъкнах ботушите си и бялата си риза. След това свалих дънките си заедно с боксерките, и щом останах напълно гол се качих на леглото до нея.

Покривайки дребното ѝ тяло със своето, аз се наведох и целунах шията ѝ.

— Не се налага да ме молиш два пъти, скъпа.

Долових усмивката в гласа ѝ, когато простена одобрително. Тялото ѝ вече откликваше на моето по начина, по който се движеше под мен. През последните дни изяждах сладкото ѝ котенце при всеки удобен случай и тя обожаваше да ѝ обръщам подобно внимание. Прокарах пътечка от целувки надолу по тялото ѝ и се настаних между бедрата ѝ. Краката ѝ се разтвориха за мен с лекота, а срамежливостта ѝ изчезна напълно.

Да вкусвам женствеността ѝ можеше да бъде най-любимото ми нещо на света. Редом с това да я целувам. Нищо не можеше да е похубаво от това, телата ни да са притиснати едно до друго и устните ми да са върху нейните. Но тези сладки долни устни бяха много близко до любимите ми занимания. Започнах да я вкусвам точно така, както обичаше тя. Вече бях научил, че обича в началото да действам бавно и настойчиво, преди да увеличи скоростта, когато започне да става алчна. Когато вкопчи пръсти в задната част на главата ми, знаех, че не иска повече да я изкушавам. Беше готова да вземе това, което желае, и обикновено това беше моментът, в който свършвах, оплесквайки леглото. Но много повече бих предпочел да свърша в нея и може би тази вечер ще пробваме това.

Само мисълта да свърша в нея ме накара да посегна между краката си и да стисна леко главичката на члена си. Не исках да рискувам да свърша в мига, в който тя получи оргазъм срещу лицето

ми, затова притиснах с пръст отвора. Исках да запазя цялото си семе за Клеър.

Ароматът на сладкия ѝ нектар и вкусът на страстта ѝ ме докарваха все по-близо до върха. Но аз се въздържах и се концентрирах, когато тя достигна до ръба на удоволствието. Когато ръцете ѝ стиснаха главата ми, аз засмуках клитора ѝ, захапвайки я много лекичко. Прокарах пръсти по женствеността ѝ и проникнах вътре, опитвайки да я разтегна колкото се може повече. Вече няколко пъти правих това, но всеки път имах чувството, че е толкова тясна, колкото и първия път, и все още се тревожех да проникна в нея с члена си.

Оказвах твърд натиск върху клитора ѝ, докато милвах женствеността ѝ отвътре, и можех да усетя как оргазмът ѝ се надига. Краката ѝ се напрегнаха от двете страни на главата ми и тя опита да подигне ханш от леглото. Аз продължих, поддържайки постоянен ритъм и ѝ помогнах да достигне до върха.

— Кеш!

Чувайки името си да излиза от устните ѝ, едва не стигнах до върха, но успях да се сдържа, знаейки, че искам повече. Исках да опитам всичко, за да видя какво можеше да правим заедно и дали бих могъл да ѝ дам бебето си. Тази вечер.

Целувайки тялото ѝ, докато се плъзгах нагоре, видях нежната усмивка на лицето ѝ. Тя посегна към мен и аз се наведох напред, усещайки я как обвива крака около кръста ми. Можех да усетя как члена ми се докосва до влажната ѝ женственост и се наложи да стисна очи, опитвайки се да не свърша. Беше почти болезнено прекрасно, а все още не бях проникнал в нея.

— Готова съм, Кеш.

Думите ѝ бяха нежни, но ме накараха да отворя рязко очи и да я погледна. Не можех да кажа нищо, защото бях изгубил умението си да говоря. Просто кимнах с глава и се приближих до нея. Отърках се в малката пъпка, изкушавайки и двама ни с това, което желаехме. Истината бе, че все още бях нервен, затова исках да действам бавно. Исках да усиля нуждата ѝ, за да не почувства болка. Самата мисъл, че ще я нараня причиняваше болка на мен, затова щях да направя всичко, за да го предотвратя.

Тласнах се напред леко, притискайки върха на члена си към отвора ѝ. Можех да усетя колко бе тясна, а тялото ѝ вече се опитваше да ме отблъсне, но аз проникнах още малко, достигайки до бариерата на девствеността ѝ.

Затворих очи и поклатих глава.

— Не мога да го направя. — Всичко, което можех да сторя, бе да се измъкна навън, защото колкото и да исках да я обладая, просто не можех да се насиля да я нараня.

Усетих как Клеър се надигна срещу мен и отворих шокирано очи, когато ме бутна по гръб и ме възседна. Не че бе достатъчно силна да ме премести, просто ме изненада и се подчиних.

Легнах по гръб и я видях как възседна кръста ми, поглеждайки решително надолу към мен.

— Чуй ме, Кеш. Сигурна съм, че в историята на света все някога е имало двама човека със същите телосложения като нашите, които са успели да го направят. Може да съм дребна и малко деликатна, но съм по-силна отколкото изглеждам. Ако не искаш да го направиш, може би аз трябва да го сторя. Защото те обичам. И те желая по всеки възможен начин. Всяка огромна част от теб.

— И аз те обичам, скъпа. — Повдигнах се леко и я дръпнах към себе си, целувайки устните ѝ, докато между нас отново не пламна силен огън. Лицето ѝ бе обградено с руси къдрици като ореол, и докато гледаше надолу към мен бе така красива. — Исках да ти го кажа толкова много пъти, но се боях, че може да те изплаша. — Прекалено рано бе. Или поне така мислех, че ще смята тя. Но знаех, че не е. Баща ми ми е разказвал, че от мига в който видял майка ми, знаел, че е жената за него. Не можех да понеса да ѝ кажа, че я обичам, а тя да не ми отвърне със същото. Щеше да ме заболи невероятно много, тъй като цялата самота, която изпитвах след смъртта на семейството ми, заради Клеър вече бе поносима. Сега спомените бяха сладки, а не болезнени. И всичко това заради нея. Защото имах кого да обичам.

— Няма да ходя никъде. Обичам те и ти си мой съпруг. Завинаги! — Тя обгърна с длани лицето ми и ме погледна в очите. Това, което видях в тях, бе същото, което изпитвах и аз.

Устните ни се сляха отново и този път усетих как тя се раздвижи над мен. Бедрата ѝ се разтвориха още малко и членът ми отново се насочи към женствеността ѝ. Тя се плъзна надолу. Когато усетих

натиска срещу химена ѝ, исках да се отдръпна, но тя бе по-бърза и се тласна надолу, поемайки ме.

— Мамка му — прекъсвайки целувката, отметнах глава назад и едва не припаднах от удоволствие. Женствеността ѝ ме стискаше толкова силно, че с лекота можех да умра от екстаза.

Обхванах бедрата ѝ с треперещи ръце и я погледнах, за да се уверя, че е добре. Тя погледна надолу към мен и ми се усмихна, помитайки на мига всичките ми тревоги и страхове.

— Вярно е, че си доста голям, Кеш. Но мисля, че ще се справим идеално.

Усетих я как се раздвижва леко и впрегнах цялата си воля да не свърша в нея още с първото докосване. Котенцето ѝ бе влажно и когато започна да се движи нагоре-надолу по дължината ми, усещането бе сякаш ме убиваше бавно, по възможно най-сладкия начин.

— Скъпа. Сякаш съм умрял и съм отишъл в рая.

Повдигайки се леко, поех зърното ѝ в устата ѝ, тъй като исках да направя нещата за нея колкото може по-сладки. Тя простена от удоволствието и започна да се движи още по-бързо, а аз хванах поздраво бедрата ѝ, помагайки ѝ да се тласка над мен. Само след няколко минути вече можеше да ме поеме целия в тялото си, движейки се по цялата ми дължина. Стиснах зъби и погледнах надолу, където телата ни се съединяваха.

— Не мога да чакам повече. Опитвах се да се въздържа, но вече не мога. Толкова си тясна, скъпа. Не мога да го понеса повече.

Посягайки между нас, потърках клитора ѝ и усетих как ме стисва здраво, докато се спускаше върху члена ми.

— Това е, Кеш. Точно сега.

Клеър се притисна към мен и отметна глава назад, затваряйки очи, а русите ѝ къдрици се посипаха по гърба ѝ. Тя се изгуби в удоволствието, когато се тласнах за последно в нея, прехвърляйки я през ръба. Започнах да свършвам в същия миг, в който започна и нейния оргазъм, затова сграбчих бедрата ѝ, и я задържах неподвижно върху мен, дълбоко заровен, докато я изпълвах със семето си. Тялото ѝ бе така дребно, че семенната ми течност започна да изтича от нея, полепвайки по телата ни.

Гледката на това просто ме възбуди още повече и почувствах как ме изцежда до край. Сложих ръка на корема ѝ и продължих да стоя

дълбоко в нея, молейки се семето ми да намери плодородна почва. Това беше най-дългият и най-страхотният оргазъм в живота ми и моята съпруга бе причината да го изживея.

Когато най-последно се съвзех, Клеър се бе сринала върху мен и дишаше тежко. Усмихнах се и започнах да я милвам, докато и двамата опитвахме да си поемем дъх, и се чудих какво мога да кажа. Това беше най-невероятното изживяване в живота ми и не можех да открия правилните думи, за да ѝ кажа какво изпитвах.

— Обичам те, г-жо Клеър Маккалистър.

Тя се надигна леко, поглеждайки ме в очите, и ми се усмихна сияйно.

— И аз те обичам, г-н Кеш Маккалистър.

Останахме така, със свързани тела, бавно започвайки да правим любов отново. Не мислех, че трябва да спираме или да спим, вместо това прекарахме цялата нощ, преплетени колкото се може по-интимно. Тя бе най-специалният човек в живота ми и благодарях на звездите, че бе избрала именно мен.

ГЛАВА 11

КЛЕЪР

— Кеш, моля те — простенах аз, когато голямата му длан се плъзна между бедрата ми, повдигайки роклята ми и приближавайки се към местенцето, където го желяех най-силно. Опитах се да се приближа към него, но другата му ръка стисна бедрото ми, задържайки ме на място. Може първата вечер да бях накарала Кеш да легне по гръб и да ме остави да правя каквото искам, но от този ден нататък няхах никакъв контрол над него. Той правеше с мен това, което пожелаеше. Вдигаше ме и ме слагаше там, където искаше. Цялото това грубиянско, неандерталско държание би трябвало да ме кара да искам да го ударя по главата, но вместо това ме възбуждаше и ме караше да го моля за още.

— Все още ли си разранена, скъпа? — попита той, преди да гризне леко ухото ми.

Не бяхме правили секс от първата ни брачна нощ. Тогава обаче го направихме три пъти и на сутринта се събудих доста протритата. Сега той отказваше да ме вземе отново и това ме подлудяваше. Бях добре още от вчера, но той продължаваше да ме отблъсква, придържайки се към класиката *главата му между бедрата ми, докато не припадна или нямам сили да се моля повече*.

— Не. Просто, моля те. Имам нужда от това. Боли ме, Кеш. Аз... — Опитах отново, въртейки бедра към него и можех да усетя как се усмихва срещу шията ми. Ръката му се насочи към тила ми, сграбчвайки шепа с косата ми, за да дръпне главата ми назад.

— О, много добре знам от какво имаш нужда. Знам какво правиш от мига, в който влязох тук. Обичаш ли да ме възбуждаш? Да знаеш, че те гледам как се разхождаш из кухнята, и с всяко завъртане на бедрата ти членът ми става все по-твърд. Нарочно ли го правиш? Искаш отново да потъна дълбоко в теб?

— О, господи. — Това беше още едно от нещата, които се промениха. След първата ни нощ заедно, Кеш ми говореше все по-

порочни неща. Думите му буквално ме оставяха безмълвна. Караше ме да желая вместо да го ударя, да се хвърля към него и да се покатеря по тялото му като по дърво. Понякога си мислех, че го прави умишлено, само за да ме възбуди.

Ръката му в косата ми се стегна, дръпвайки ме леко.

— По-скоро „О, Кеш“, скъпа. Не ме карай да ти го казвам отново. От устните ти ще излиза само моето име, когато си влажна. — Ако не бях така възбудена, щях да се усмихна на факта, че току-що бе показал ревност към Бог.

— Кеш, моля те.

— Отговори ми — изръмжа той, а ръката му се плъзна малко по-нагоре между бедрата ми. — Мамка му.

Едва се сдържах да не се изкикотя. О, наистина правих всичко това умишлено. Отне ми час да скъся толкова много роклята си, че едва да покрива задника ми и захвърлих бельото си. По един или друг начин, днес щях да накарам Кеш да прави любов с мен.

Можех да усетя как контрола му се изпаряваше, и че бе на крачка от това да ме докосне. Бях толкова близо, знаех, че нямаше да ми отнеме много време да свърша.

— Докосни ме. Боли ме, Кеш — простенах аз.

— Не бива. Трябва да те накарам да копнееш за мен така, какво копнея за теб през целия ден, но много добре знаеш колко обичам да те гледам как свършваш. Да те виждам в онзи миг е моят крах, скъпа. — Той се дръпна леко назад, пленявайки погледа ми. Сивите му очи бяха потъмнели, изпълнени с чиста похот. Единият му пръст се плъзна по цепката между бедрата ми, преди да открие малкия отвор. Той тласна пръста си в мен, изпълвайки ме. Кълна се, тялото ми бе създадено за него. Всеки път, щом ме докоснеше, се чувствах така, сякаш той знае точното местенце, което да ме накара да експлодирам.

Името му се изтръгна от устните ми като стон, когато палецът му притисна клитора ми.

— Искаш ли това да бъде члена ми, скъпа? Да се тласкам навътре и навън между бедрата ти?

Не му отговорих. Просто се насочих към дънките му. Той стисна по-здравио косата ми, карайки ме да стана неподвижно, докато продължаваше да тласка пръста си дълбоко в мен.

— Дай ми го — изръмжа той, изпрацайки ме през ръба. Усетих как тялото му потрепва заедно с моето, сякаш бяхме свършили едновременно. Наслаждаваше се на удоволствието ми точно толкова, колкото му се наслаждавах и аз. — Това е, г-жо Маккалистър. Дай на съпруга си това, което иска. Това, което му принадлежи.

Тялото ми потрепери от силата на оргазма, който премина през мен.

— Кажи го.

— Твоя. Само твоя. — Думите се изтръгнаха от устните ми с лекота, защото това бе истината. Освен това знаех колко му харесва, когато казвах, че му принадлежа. — Кеш. Искам повече — отново посегнах към дънките му, но той ме издърпа от кухненския плот и ме скри зад себе си, точно когато чухме входната врата да се отваря.

— Нещо тук определено ухае божествено — чух да казва Ърл. Опитах се да надникна иззад Кеш, но той пристъпи настрани заедно с мен, препречвайки пътя ми.

Кеш започна да ругае под нос.

— Яхте — бе всичко, което каза, преди да се обърне отново към мен и да ме огледа намръщено. След това се наведе към ухото ми и каза толкова тихо, че само аз да го чуя. — Замъкни си малкото задниче в спалнята. Вземи одеяло и обуй някакви шорти под това чудо, с което си облечена. Не знам какво е, но определено не е рокля.

— Трябва да... — магнах с ръка към вратата, през която влизаха още мъже.

— Не. Ще направиш това, което ти наредих. — Той вдигна пръста, който до преди малко бе дълбоко в мен, към устата си и го облиза. Изражението му бе такова, сякаш вкусът ми бе по-сладък от всичко, което някога е вкусвал. — Ако не го направиш, ще си изпусна темперамента. Лицето ти все още е зачервено от оргазма и никой няма да вижда това. *Никой*. Вече съм на ръба, задето си забранявах да те взема през последните дни, а сега мъж от работниците ми бе на крачка да види как жена ми свършва. Ако беше видял, щеше да се наложи да му избода очите. Това ли искаш?

Погледнах го шокирано. Той дори не се усмихваше, за да подсказже, че се шегува. Честно казано, дори не се бях замислила, че някой може да влезе и да ни завари.

— Ходи да вземеш одеяло, скъпа. Ще извадя последния пай от фурната и ще напълня една чиния, за да излезем навън и да се нахраним сами.

— Не харесваш ли роклята ми? — попитах аз, закачайки се с него, и направих крачка назад.

Когато той изръмжа, аз хукнах към спалнята, дочувайки коментара на един от мъжете за това, че никога не са виждали Кеш да си взема почивен ден до сега.

Това ме накара да се ухилия и да изтичам в спалнята, където обух чифт шорти. Взех и каубойските ботуши, които Кеш ми купи вчера. През последните няколко дни той не ходеше на работа, а правеше разни неща за мен. Беше казал, че това е нашият мини меден месец, тъй като искаше да разбере какво се случва във фермата с всички тези счупени огради. След това щеше да ме заведе на истински меден месец. Където пожелае. Макар на мен да ми се искаше да останем тук.

Беше ме завел на риболов и да плуваме в езерото, което се намираше в земята му. Заведе ме на пазар в града и на разходка с едно от бългитата си. Искаше ми се да отидем с коне, но той каза, че не можем да го направим, защото съм разранена. Освен това заяви, че единственият, който ще яздя, ще бъде той.

Всичко бе така перфектно. Всеки миг с него. Никога не бях се чувствала толкова щастлива и така завършена през целия си живот. Сякаш мястото ми бе наистина тук.

Взех одеялото от края на леглото и се върнах в кухнята, където заварих Кеш да ме чака с кошница в ръка. Той взе одеялото от мен, преди да хване ръката ми.

— Момчета, гледайте да почистите като свършите — извика той през рамо и ме издърпа навън от къщата.

Мъжете ни казаха довиждане, докато излизахме. Първият път, когато Кеш ме издърпа навън, мъжете вътре почнаха да подвикват и да дюдюкат. Нека просто кажем, че не се случи повече. Едва сдържах усмивката си, когато си спомних как Кеш избухна в онзи ден. Не ми харесваше дори идеята хората да мислят, че правя секс, пък било то и с него.

— Къде отиваме?

— В плевнята. Ще ти покажа — каза той.

Когато влязохме, той ме дръпна настрани към стълба, която на практика бе скрита. Аз започнах да се качвам нагоре първа, а Кеш беше плътно зад мен.

Щом стигнахме горе се озовахме на таван с огромен прозорец с изглед към полето зад къщата. От тук се виждаше как слънцето залязва над езерото. Беше невероятно красиво.

— От тук се вижда езерото — обърнах се, за да видя, че Кеш вече бе разстлал на пода одеялото, което донесохме и вадеше храната от кошницата, без да откъсва поглед от мен.

— Да. Когато бях малък, постоянно идвах тук. Дори си въобразявах, че е къща на дърво няколко години. Смятах, че е най-якото нещо на света. Все едно си имах собствена къща.

Пристъпих напред, сядайки до него. Кеш ме дръпна между краката си и се облегнах на гърдите му. Той не говореше много за миналото си, нито пък аз. Само от време на време разкривахме малко информация един за друг.

— По-лесно е — казах, взимайки парче пилешко, от което отхапах.

— Така е.

Погледнах назад към него, удивена колко лесно ме бе хванал неподготвена. Той много добре знаеше за какво говоря. И двамата бяхме изгубили семейството си, но вече болката от загубата не бе така парализираща, тъй като се имахме един друг. Кеш сякаш умееше да чете мислите ми така, както никой друг не можеше.

— Обичах майка си. Тя бе всичко, което имах, но понякога нещата бяха трудни. — Усетих как устните на Кеш се притискат към главата ми, преди да ме прегърне малко по-силно. — Знаеш, че докато стана на шестнадесет живеехме във ферма, но след това напуснахме Блекуел, за да заживеем в града. Напуснахме, защото мама се разболя. Трябваше да бъде по-близо до лекарите. Борих се заедно с нея няколко години, а след това просто вече я нямаше и се оказах напълно сама. Всичките пари, които имахме, отидоха по лекарите, и когато почина, едва събрах пари, за да я погребам.

Усетих как тялото на Кеш стана напълно неподвижно зад мен, сякаш почти не дишаше. Обърнах се и видях на лицето му изражение, което не бях виждала никога до сега. Паника. Или може би вина.

Завъртях се изцяло, настанявайки се в скута му и обгръщайки кръста му с крака. Той вдигна ръце и обхвана лицето ми.

— Не мога да те пусна. Знам малко за миналото ти. Разпитах в агенцията. Казаха ми, че си разорена и нямаш особено голям избор. В деня, в който пристигна, бях казал на Ърл да те отпрати. Да ти даде пари и да ти каже, че съм си променил решението. Можех да ти дам шанс да напуснеш, когато дойде тук. Да ти помогна да се настаниш някъде или нещо подобно. Дори да ти предложи работа, но аз съм егоистично копеле. Всичко, за което можех да мисля от мига, в който те видях, бе как да те замъкна пред олтара и да те вържа за себе си. А после и това не беше достатъчно. Сега всичко, за което мога да мисля, е как да ти направя бебе. Тогава наистина никога няма да можеш да ме напуснеш. Ще си вързана към мен завинаги. Моя! Дори след като заспа така непробудно първата нощ, отмъкнах противозачатъчните ти. Беше ги оставила в банята. Изсипах ги направо в тоалетната и пуснах водата, за да не можеш никога да ги намериш. Дори докато ти казвам това, докато признавам истината, няма да те пусна да ме напуснеш. Не мога!

Изгледах го за миг, преди да избухна в смях. Истината бе, че напълно забравих за противозачатъчните си. Може би тъй като по начало не бях свикнала да ги приемам. Знаех, че вероятно би трябвало да съм ядосана, но това бе Кеш и неговото неандерталско мислене. Това бе едно от нещата, които обичах най-много в него.

— Защо се смееш? Аз те принудих да останеш тук. — Той пусна лицето ми и прокара пръсти през косата си.

— Не, не си ме *принудил* да остана. — Изкикотих се отново, карайки го да ми се намръщи, но лошият му поглед не ми действаше така, както действаше на работниците му. — Начинът, по който ме обичаш, и начинът, по който ме караш да се чувствам, са нещата, които ме накараха да искам да остана с теб, Кеш. Ето как ме задържа тук и продължаваш да го правиш. Никога няма да те напусна.

Усетих го как се отпуска и част от напрежението напусна тялото му.

— Никога няма да ме напуснеш! Точка.

— Добре. Никога няма да те напусна — потвърдих аз.

И тогава той ме целуна дълбоко и силно. Нямахше нежност или прелъстителност. Целувката бе изпълнена с емоции и облекчение.

Сякаш това бе единственото, което го бе държало далеч от мен, и сега напрежението бе изчезнало.

Той се отдръпна от мен и двамата дишахме тежко, когато опряхме челата си едно в друго.

— Аз също бях адски самотен. Мамка му, видя онзи таван. Болеше ме да се прибирам вечер, затова прибрах всичко, което бе останало след родителите ми, за да не ми е така трудно. Но не помогна особено. Липсват ми, но мисля, че копнеех най-много за това, което имаха помежду си. Мислех, че никога няма да го изпитам. И затова ми беше двойно по-трудно, когато влизах в къщата. Изгубих ги и някак изгубих воля да търся собственото си щастие.

Той ме целуна отново. Този път леко и нежно, преди да се отдръпне, за да продължи:

— Сега имам чувството, че не мога да се прибера у дома достатъчно бързо. По дяволите, спомням си първия ден, в който излязох, знаейки, че като се прибера ще си в голямата къща. Скъсвах си задника от работа, за да свърша всичко, за да мога да хукна обратно и да те проверя. Боях се, че може да размислиш и да си тръгнеш. Освен това исках да те видя отново, за да се убедя, че си истинска и че не съм полудял след толкова мечти за теб. След това успях да се въздържа и да си намирам работа около къщата, но вече не можех да се откъсна от теб. Ти си всичко за мен. Не мога да те пусна. Имам нужда от теб, Клеър. Ти ме върна към живота. Не мога да се върна отново към това да работя до изнемога. Защото това правех, преди да те срещна. Ставах с първите лъчи на слънцето, работих по цял ден, изтощавах се до такава степен, че когато се приберях имах сили само да се нахраня и да се срина върху леглото.

Очите ми се напълниха със сълзи и в гърлото ми сякаш заседна буца.

— Обичам те, Кеш. Караш ме да се чувствам като най-важния човек на света.

— Точно това си.

Този път аз го целунах и можех да усетя как сълзите се стичат по лицето ми.

— Не плачи. Искаш ли да те накарам да се развълнуваш или ядосаш? — пошегува се той, карайки ме да се усмихна.

— Как така никога не си опитал? — казах и въздъгнах, тъй като не знаех защо попитах, особено след като част от мен не искаше да знае. — Знаеш, да се срещаш с момичета или нещо такова? Не е като да не си приятен за окото. Джун едва ли е единственото момиче в града.

По лицето на Кеш плъзна лека руменина. Нима се изчервяваше? Няма начин моят каубой с порочна уста да се изчервява от въпроса ми.

— Кеш — притиснах го аз, вече наистина исках да разбера.

— Вече ти казах, че не бях особено заплепен от момичетата. Винаги бях наоколо с коня си или помагах на баща ми. Веднъж отидох в града с няколко от момчетата, които работят в ранчото. Те обичат да ходят в баровете няколко пъти в месеца, за да разпуснат. Е, първия път, когато отидох, малко се отплеснах. Пих малко повече и последиците от това ги усещах три дни. Никога не съм изгарял от желание да го повторя. — Той си пое дълбоко дъх. — След това изгубих родителите си и насочих енергията си към това да поддържам фермата и да ги накарам да се гордеят с мен.

— Какво искаш да кажеш, Кеш? — Не можеше да има предвид...

— Не мисля, че ме е притеснявало досега, защото не съм се замислял особено и очевидно, не съм знаел какво пропускам. Тъй, че да, Клеър. Никога не съм бил с друга жена, освен с теб.

Хвърлих се към него, бутайки го да падне по гръб.

— Без повече изкушаване. Вече не съм разранена, Кеш. Сега ми дай това, което си е мое.

Той се усмихна.

— Да, госпожо — заяви и пое устата ми.

Започнахме да дърпаме дрехите си, но след миг Кеш застина. Понечих да протестирам, но той сложи ръка на устата ми. След това направи знак с ръка да мълча.

— Побързай. Точно видях всички да се насочват към спалните помещения — чух да казва Джун и ми беше лесно да разпозная гласа ѝ. Много добре разбирах защо звука ѝ подлудяваше Кеш.

Чух плисък, сякаш нещо се разливаше по пода.

— Да изведем ли конете? — Гневно изражение се появи на лицето на Кеш, когато разпозна гласа на Били.

— Не. Ще привлече внимание. Просто свършвай вече — изсъска Джун и в следващия миг долових миризмата на газ.

— Когато те пусна, искам да слезеш по стълбата и да изтичаш навън — прошепна ми Кеш. — Обещай ми. Слизаш по стълбата и тичаш. Право към вратата, за да доведеш Ърл.

Кимнах и той ме целуна яростно, след което изправи и двама ни на крака. Той скочи настрани, без да си прави труда да използва стълба, а аз го последвах, колкото можех по-бързо. Видях как скочи върху Били, а Джун просто стоеше и го гледаше шокирана. Аз се затичах, точно както ми каза Кеш.

Когато прелетях през вратата на плевнята, започнах да крещя. Видях Ърл и двама от мъжете да изскачат от малката колиба и да хукват към мен. Посочих към плевнята и те полетяха с всички сили нагам.

Не знаех какво да правя. Кеш ми каза да изляза от плевнята. Наложих се да впрегна цялата си воля, за да остана на мястото си, и, слава на Бога, след няколко минути Кеш излезе навън. Хвърлих се към него, а той на мига ме улови, вдигайки ме на ръце.

— Благодаря ти, скъпа. Нямах идея колко важно бе да ти кажа да сториш нещо и ти да го направиш. Това значи, че не се налага да се тревожа.

Усмихнах му се.

— Надявам се, че имаш предвид това само във фермата, защото някъде другаде няма да проработи така добре.

— Не бих и искал да е другояче.

Вратите започнаха да се отварят и Кеш ме пусна да стъпя на крака, докато извеждаха Били и Джун от плевнята. Хората на Кеш ги държаха за ръцете. Били изглеждаше така, сякаш едва стои на краката си. Кръв се стичаше от носа му, а едното му око вече бе започнало да се подува.

Не успях да сдържа възклицанието, което излезе от устата ми.

— Той се опита да подпали плевнята ни, скъпа. Докато ти беше вътре. Щастлив е, че може да диша, а какво да говорим, че още може да върви — каза Кеш през стиснатите си зъби, сякаш думите го изгаряха като киселина.

Сложих ръка върху неговата, опитвайки да го успокоя малко.

Джун просто плачеше. Тя се дръпна, в опит да се откъсне от хватката на Ърл и той я пусна. Тя се свлече на земята.

Обърнах се, чувайки звук от приближаващ се пикап, който не бях забелязала до сега.

Той спря на няколко метра от нас и от него излезе мъж, който беше на около петдесет години.

— Тате. Не съм направила нищо! — изрева Джун още лежаща на земята.

Мъжът само поклати глава, сякаш не бе сигурен какво да прави с ревящата си дъщеря.

— Ще се обадиш ли на шерифа? — попита той най-последно.

— Зависи — каза Кеш, обръщайки се към мъжа. Погледът му се насочи към мен, сякаш току-що ме бе забелязал и Кеш застана пред мен, карайки ме да искам да го ударя по главата. Чух Ърл да се хили зад мен.

— Недей — изръмжа Кеш и знаех, че наистина е на ръба. Сложих ръце на гърба му и се облегнах леко на него.

— От какво? — попита бащата на Джун.

— Искам той да изчезне — каза той, посочвайки към Били, — и трябва да направиш нещо с дъщеря си. Току-що опитаха да изгорят шибаната ми плевня, докато жена ми беше вътре.

— Не знаехме, че сте там! — изкрещя Джун, признавайки вината си.

Всички я игнорираха. Кеш продължи:

— Това ме кара да вярвам, че са отговорни и за половин дузина други инциденти, които се случиха на земята ни.

Сърцето ми трепна от сладките му думи. Дори не бях сигурна, че осъзнаваше, че нарече земята наша, а не негова.

— Предполагам, че нямам избор. Той ще си замине, но без него с фермата ми е свършено. Нямам управител, а господ ми е свидетел, сам не мога да се справя. Едва ставам от леглото заради артритата си.

— Джим, проблемът не е мой, но ако искаш, ще ти дам Брандън. Сигурен съм, че той с радост ще се съгласи да стане управител на фермата, да не споменавам, че ако той е там, тази малка война между нас ще се охлади. Знаем, че не искам да губиш земята си. Тогава до мен ще се окаже бог знае кой.

— Не го прави, тате. — Джун спря да реве и сега гневът бе ясен на лицето й.

— Качвай се в пикапа, Джун.

— Но, тате, аз...

— Качвай се в проклетия пикап!

Джун възкликна и замарширува към пикапа. Качи се в него и затръшна силно вратата.

— Били, уволнен си — каза Джим. Гласът му бе така груб, че изпитах леко съжаление към Били. — Благодаря ти, Кеш, че не се обади на полицията. Не знам какво я е прихванало Джун, но обещавам, че ще се оправя с нея и няма да ви тревожи повече.

— Тази вечер ще говоря с Брандън и утре по изгрев ще го изпратя, за да се разберете за всичко.

— Звучи добре.

— И, Джим, наистина мисля, че трябва да помислиш относно офертата ми. Ще купя цялата ферма, дори ще задържа работниците ти, ако искаш. Преместете се с жена ти по-близо до града. Пенсионирай се.

— Може и да приема. Утре ще ти кажа какво съм решил. — Той се качи на пикапа и потегли.

Кеш се обърна, поглеждайки надолу към мен, а изражението му стана по-меко.

— Можеш ли просто така да купиш всичката тази земя? — попитах аз. Беше ми показал къде земите им се срещаха с неговите. Изглеждаха толкова обширни, колкото и земите на Кеш, което бе много. Дори не можех да си представя колко може да струва нещо такова.

— Мила, в земята си имам нефт. Наоколо няма почти нищо, което да не мога да купя, ако пожелая — каза ми той, втъквайки една непокорна къдрица зад ухото ми.

— Но няма ли да се наложи да работиш повече, ако вземеш още земя? Не искам да работиш повече — заявих тихо и Кеш отметна глава, смеейки се гръмогласно. От гърдите му кънтеше силен, дълбок смях.

— Току-що ти казах, че си въшлива с пари, а всичко, за което мислиш, е, че няма да имаш достатъчно време с мен?

— *Ти си* въшлив с пари — поправих го аз, без да ме е грижа за парите му. Те не струваха нищо без него.

— Съвсем сигурен съм, че са наши. Не си спомням да си подписала предбрачен договор.

Останах с отворена уста. Дори не бях се замисляла за това. Е, реално нямах време да се замисля, имайки предвид колко бързо Кеш ме замъкна в съда.

В следващия миг се озовах в ръцете му.

— Изведи г-н Бъкман от земята ни, Ърл — излая Кеш, преди да ме метне на рамо и да ме понесе към къщата.

— С удоволствие, шефе — чух да казва Ърл.

Щом се озовахме вътре, Кеш изрита вратата, затваряйки я, а аз се пресегнах да я заключа без да чакам да ми каже.

— Скъпа, предстои ти отново да се събудиш разранена.

ГЛАВА 12

КЕШ

Отнесох Клеър в спалнята ни, като я плеснах игриво по задничето. Тя се изкикоти доволно и това накара ерекцията ми да стане дори още по-твърда. Да чувам щастливия ѝ смях бе всичко, което исках в живота си. Е, това, и бебета.

Бяха минали няколко дни и тя имаше време да се възстанови. Сега бях готов да повторя брачната ни нощ, но този път аз щях да съм отгоре. Беше нелепо да се притеснявам да ѝ кажа, че бях девствен, но имайки предвид, че тя също бе, вероятно разбираше всичко много добре. Радвам се, че изчаках да открия правилната жена. Защото, по дяволите, тя бе точно това. Тя бе единствената за мен и исках да прекарам остатъка от живота си, показвайки ѝ причините за това.

Когато я хвърлих в средата на леглото и се покатерих върху нея, тя продължаваше да се кикоти. Издърпах дрехите от тялото ѝ и тя започна да прави същото с моите, затова за нула време се оказахме голи и ухилени като идиоти.

— Обичам те — казах усмихнат и тя се пресегна, за да докосне лицето ми.

— И аз те обичам, Кеш.

Плъзвайки се между бедрата ѝ, реших да не измъчвам и двама ни и се притиснах на мига към женствеността ѝ. Погледите ни се заключиха и не се откъснаха един от друг, докато бавно започнах да навлизам в нея. Проникнах целия, отдавайки ѝ се изцяло.

Щом се настаних в стегнатото ѝ тяло просто останах там, чакайки топлината ѝ да ме обгърне. Опрях чело върху нейното и усетих как ноктите ѝ се впиват в гърба ми. Бедрата ѝ се задвижиха под мен и осъзнах, че нуждата ѝ към мен все повече нараства.

Започнах да се движа, а тялото ѝ ме стискаше толкова силно, че простенах от удоволствието.

— Толкова стегната. Толкова перфектна, скъпа.

— Кеш, още — простена тя и погледнах надолу, виждайки я как затваря очи и отмята глава назад.

Притиснах уста към шията ѝ и се преместих надолу към гърлото ѝ, близвайки я и хапейки я леко. Тя се вкопчи в мен докато боготворях тялото ѝ, давайки ѝ всичко, което желаше. Влажните ѝ сокове покриваха ерекцията ми, позволявайки ми да се плъзгам в нея толкова гладко, че почти бе прекалено много, за да го понеса. Тялото ѝ започна да трепери и благодарих на Бога, че тя бе толкова близо до върха, колкото бях и аз.

— Това е, Клеър. Свърши, скъпа. Свърши за мен.

Усетих как оргазмът я залива и я последвах отвъд ръба. Тя изкрещя от удоволствие, а аз я прегърнах силно, докато свършвах в тялото ѝ. Надявах се, че още когато бяхме заедно първия път съм ѝ направил бебе и все пак щях да продължавам да се изливам в нея, за да съм сигурен в успеха си. Исках да забременее и малките ни дечица да тичат из цялата ферма. Исках да я вържа към себе си по всеки възможен начин и исках да я гледам как се закръгля, носейки детето ни.

Само мисълта за това как е бременна, увеличи продължителността на оргазма ми.

Опитах да не се отпускам върху нея, докато и двамата слизахме от висините, и все пак, част от теглото ми бе върху нея и можех да я усетя как се върти под мен. Тя се изкикоти отново и аз ни извъртях, лягайки по гръб, така че тя да е върху мен и да остана заровен в нея.

— Разранена ли си? — попитах, плъзвайки пръст по голия ѝ гръб. Главата ѝ лежеше на гърдите ми, а дишането ѝ бе равно. Зачудих се дали не е заспала.

— Определено не съм.

Усмихнах се на думите ѝ и на това колко сънено звучаха. Очаквах да заспи, но след малко тя започна да се движи над мен. Раздвижвайки влажната си женственост върху твърдия ми член, аз веднага се тласнах нагоре, искайки да ѝ дам това, което желаше.

Скоро тя седеше изправена върху мен и ме яздеше по-добре от най-умелия родео ездач, който бях виждал. Обичаше да бъде отгоре и да има контрол, а аз обичах да държа бедрата ѝ, докато се движеше над мен. Когато бе в плен на страстта, Клеър бе богиня, а аз роб на

всичките ѝ желания. И се надявах да прекарам остатъка от живота си, вършейки именно това, за вечни времена.

ЕПИЛОГ

КЕШ

10 години по-късно...

— Дядо Ърл, прочети ни още една. Моля те!

Най-голямото ни момче, Джоузеф, подскачаше нагоре-надолу от мястото си на пода, молейки се за още една приказка. Пристъпих напред и обгърнах с ръце Клеър, която беше в кухнята, прибирайки тортата, която бе направила днес. Бе останало много малко от нея и подозирах, че тази ще се промъкне тук, след като сложи децата по леглата.

— Добре. Още една. И този път съм сериозен, последната е.

Клеър се засмя и поклати глава.

— Децата ни ще успеят да си изпросят поне още пет приказки от него, преди той накрая да ги отреже.

— Въртят го около малките си пръстчета и го знаят много добре.

— Целунах шията ѝ, точно под ухото ѝ и я притиснах силно към себе си.

През годините бе получила някои извивки и обичах да я виждам как цъфти в заоблената си фигура. Беше ми родила пет бебета и с всяко едно изглеждаше все по-красива. С най-малкото ни дете, Лили, имаше някои усложнения, затова решихме да спрем. Бяхме благословени с три момчета и две момичета и сега къщата ни бе пълна.

В крайна сметка, купих фермата на Джонсън, а Брандън все още я управляваше. Той я превърна във ферма за овце и бе толкова процъфтяваща, колкото и моята за добитък. Вече няха толкова много работници, тъй като бизнесът вървеше добре. Имах само шестима, включително и Ърл, който се превърна в дядо на малкото ни племе.

Децата го обожаваха и той винаги е бил като част от семейството, затова беше някак естествено да го наричат дядо. Освен това, съдейки по перманентната усмивка на лицето му, и на него му харесваше.

— Ела и поседни малко на верандата с мен, г-жо Маккалистър — казах срещу кожата ѝ.

Клеър потръпна под докосването ми и погледна към децата. Всички седяха със свити крака на пода, попивайки всяка дума от приказката. Тя кимна и хванах ръката ѝ, извеждайки я през страничната врата, към люлката.

Тя си тананикаше тихо, докато я държах в обятията си и целувах челото ѝ, гледайки залязващото слънце. Тук живеехме прост живот, но бе по-перфектен отколкото бих могъл да си представя. Клеър правеше всичко така лесно и животът ни просто цъфтеше. Сякаш около нас се разливаше вълна след вълна от любов и всичко бе нейно дело.

Клеър беше спойката, която държеше всичко на мястото му, и ритъмът, който караше това място да се движи. При нея тичаха момчетата ни, ако си одраскаха коляното, и нея следваха момичетата ни, преструвайки се, че са като нея. Всичко, което докоснеше, бе любов, за това се стараех да докосва само мен. Дори след всичките тези години, все още ревнувах от копелетата, които търсеха вниманието ѝ. За щастие, тя ме разбираше много добре и ме игнорираше, когато се държах неразумно.

Тя бе другата половина на душата ми и ми даде живота, за който само можех да мечтая, преди да я срещна. И докато седях така, държаейки я в обятията си, и докато нашите деца, едно по едно пристигаха, за да се сгушат в нас, просто се усмихнах, мислейки си, колко голям късметлия бях, че тя избра именно мен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.